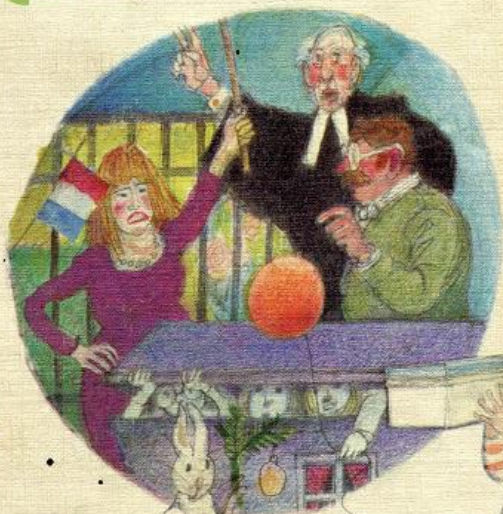
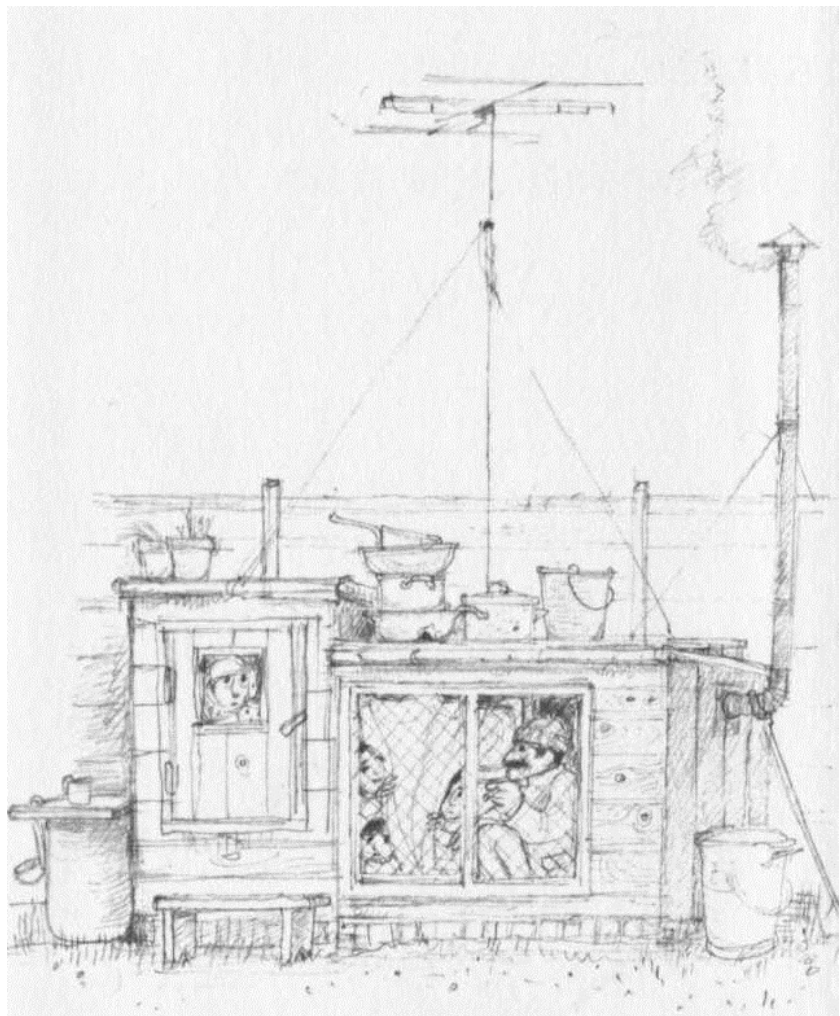

Guus Kuijer
Hoe Mieke Mom haar
maffe moeder vindt
Met tekeningen
van Mance Post
Querido

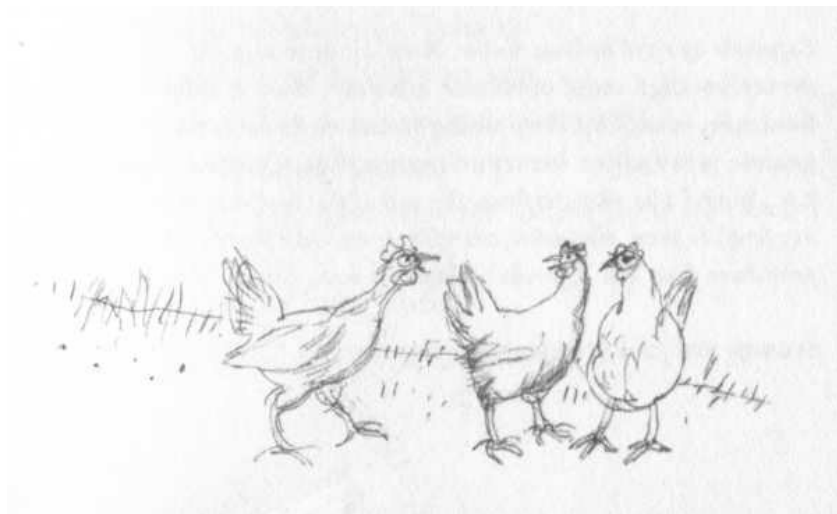
GuusKuijer

Hoe Mieke Mom haar maffe moeder vindt

Met tekeningen van Mance
Post

Amsterdam Em.Querido's Uitgeverij B . v . 1978

Copyright © 197 8 by **Guus Kuijer**. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij b.v., Singel 262, Amsterdam. *No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Em.*

Querido's Uitgeverij b.v., Singel 262, Amsterdam.

isbn 90 214 7202 3

De ouders van Mieke zijn toevallig allang dood. Daar heeft ze dus geen zorg meer over. Ze wonen in een kist in de achtertuin. De raampjes steken nog net boven de grond uit. Achter het ene raampje zit haar moeder meestal te breien. Achter het andere raampje zit haar vader een pijpje te roken. Als de raampjes openstaan hoor je ze schelden, want dooie mensen slaan graag lelijke taal uit.

‘Zo kromme kabouter!’ roept haar moeder als ze Mieke ziet. ‘Hihihi, wat een luizenkop hè?’ giechelt haar vader.

En ze lachen haar samen uit.

Maar ze kunnen gelukkig niet uit hun kist. Daar zijn ze veel te dood voor.

Mieke gaat elke dag even kijken. Soms zet ze bloemen voor de ramen. Ze kijkt of de schoorsteen nog trekt of ze lapt de ramen.

‘D’r zitten nog strepen op, uilskuiken,’ roept haar moeder dan.

‘Hahaha,’ lacht haar vader als ie de bloemen ziet, ‘boerenkool in een vaasje, hahaha.’

Mieke trekt er zich niks van aan.

‘Dag mam. Dag pap,’ zegt ze vriendelijk.

Ze zwaait als ze weggaat.

‘Appelflap,’ gilt haar moeder dwars door de ramen heen.

‘Oliebol,’ brult haar vader.

Het is winter. De ramen zijn dicht. En het jaar is bijna om.

Het wordt tijd dat ze Meneer T van de overkant gaat opzoeken. Mieke knoopt haar jas goed dicht en steekt de straat over. Ze drukt bij Meneer T op de bel. Als hij opendoet stapt Mieke snel naar binnen. ‘Pukkelkop!’ hoort ze uit de verte.

‘Zure zult!’

De deur valt achter haar dicht en het wordt lekker stil.
(Want Mieke is nu binnen bij Meneer
Thansneemikhetwoorddanku.)

‘Ach, ach, wat ben ik toch verdrietig,’ zegt Meneer T.

‘Waarom Meneer?’ vraagt Mieke.

‘Goeie vraag,’ zegt Meneer T. ‘Maar waar ging ’t ook weer over?’

‘Eh,’ zegt Mieke. Ze weet ’t niet meer. Daarom kijkt ze naar het konijn op Meneer T zijn schoot, ’t Is een mooi konijn. Alleen een beetje dik.

‘Ach, ach, wat ben ik toch droevig,’ zegt Meneer T. ‘Waarom Meneer?’ vraagt Mieke.

‘Zie je dit mooie, zwarte konijn?’ vraagt Meneer T. ‘Dit prachtige konijn? Dat moet dood. Is ’t niet verschrikkelijk?’ Meneer T bedekt met één hand zijn twee ogen. Met zijn andere hand houdt ie ’t konijn stevig vast.

‘Ach,’ zucht Mieke, ‘wat zielig! Arm konijntje, ben je zo ziek?’

‘Ziek?’ roept Meneer T geschrokken. ‘Ziek?’ Hij haalt snel zijn hand voor zijn ogen vandaan. Hij tilt het konijn omhoog. Tot vlak voor zijn gezicht. ‘Is ie ziek?’ vraagt hij kwaad. ‘Waar dan?’

Mieke haalt haar schouders op. ‘Ik weet niet,’ zegt ze. ‘Maar hij gaat dood. En als ie doodgaat is ie ziek.’ Meneer T kijkt haar verbaasd aan. Dan zet hij het konijn weer op zijn schoot. ‘Hahaha,’ lacht hij. ‘Wat ben jij dom zeg! Hahaha. Echt iets voor een kind om zoiets doms te zeggen.’

Meneer T heeft erg veel lol.

‘Moet je horen Mieke,’ zegt hij. ‘Het konijn moet niet dood omdat ie ziek is. Het moet dood omdat ’t Kerstmis is. Snap je?’

Daar denkt Mieke lang over na. Dan schudt ze haar hoofd.

‘Nee,’ zegt ze. ‘Dat snap ik niet.’

‘O, o,’ zegt Meneer T. ‘Wat dom! Wat oliedom!’

Kerstmis, dat betekent dooie konijnen, dat weet iedereen. Want dooie konijnen kun je opeten. Mmm, lekker hoor, vooral met kerstbomengeur en kaarsvet!’

‘Eet smakelijk,’ zegt Mieke. Ze aait het konijn over zijn zachte velletje. Maar Meneer T schudt treurig zijn hoofd.

‘Ach Mieke. Hoe kun je dat zeggen waar het konijn bij is? Heb je dan helemaal geen gevoel? Kijk hem es verdrietig uit zijn oogjes kijken! O, wat zielig!’

Mieke kijkt lang in konijns glinsterende oogjes. ‘Ik heb

een goed plan,' fluistert ze. 'Dan hoeft 't konijn niet dood.'
'O ja?' roept Meneer T verheugd uit. 'Dat wil ik horen.
Vertel op.'

'U eet gewoon patat met appelmoes en verder niks,' zegt Mieke. 'En dan roept u de hele tijd: "O wat een lekker konijn is dat! Zo'n lekker konijn heb ik nog nooit gegeten." En dan neemt u ijs met slagroom toe.'

Meneer T kijkt Mieke met grote ogen aan. 'Ik weet niet hoor,' zegt hij zorgelijk. 'Zou dat een échte Kerstmis worden, zo hélemaal zonder dood konijn? 't Geeft zo'n mooi gevoel hè, zo'n zielig konijn op tafel. Daar krijg ik tranen van in mijn ogen. En dan zet ik kerstmuziek aan en dan voel ik me zo heerlijk treurig.'

Wat jammer. Nu weet Mieke het ook niet meer. Ze aait het konijn en Meneer T aait het ook. Maar hij is nog steeds verdrietig.

Zal het arme konijn al dat verdriet overleven?
Mieke heeft een nieuw plan. Als het donker is, sluipt ze naar het huis van Meneer T. In de tuin staat het konijnehok. Ze doet het open en haalt het konijn eruit. Ze draagt het in haar armen naar de overkant. In haar kamertje laat ze 't konijn los. Hèhè, ze is er moe van geworden. Ze gaat gauw naar bed. De volgende dag staat Meneer T te gillen. 'Help, 't konijn is weg. Ik ben bestolen.'
Mieke rent naar hem toe. 'Niks hoor,' zegt ze. 'Hij is niet gestolen. Hij is weggelopen.'

‘Zo, zo,’ zegt Meneer T. ‘Weggelopen hè? Hoe weet jij dat?’
‘Omdat het hok openstaat,’ zegt Mieke.

‘Zo, zo,’ zegt Meneer T. ‘En hoe komt het hok open?’ ‘Ik weet niet,’ zegt Mieke. ‘Van de wind misschien.’ ‘Nou, ik denk van niet hoor.’

‘O nee?’ zegt Mieke.

‘Nee,’ zegt Meneer T. ‘Ik denk dat jij het hok hebt opengemaakt.’

‘Ja,’ zegt Mieke. ‘Dat is ook zo. Dat heeft u knap geraajen.’

‘Zie je,’ roept Meneer T uit. ‘Dat dacht ik al. O, wat moet ik beginnen. Nu ben ik helemaal zonder konijn. En dat met Kerstmis!’

Ja, dat is zo. Dat is niet leuk voor Meneer T.

‘Ik weet wat,’ zegt Mieke. ‘Ik kom met Kerstmis bij u op bezoek. Dan bent u niet alleen.’

Ze kijkt Meneer T blij aan, want dat heeft ze goed bedacht.
Maar Meneer T kijkt nog steeds niet vrolijk.
'Jij?' vraagt hij verbaasd. 'Jij bij mij op bezoek? Ach welnee.
Dat geeft helemaal geen mooi gevoel. Dan gaan we kletsen

en lachen. Dat is niks. Dat is niet echt Kerstmis. Kerstmis, dat is narigheid en tranen, véél tranen.’ Mieke denkt hard na. ‘Misschien weet ik wat beters,’ zegt ze.

‘O ja?’ vraagt Meneer T. ‘Ik denk van niet. ’t Zal wel weer niks zijn.’

‘Als ’t Kerstmis is, dan loop ik langs uw raam. Met het konijn in mijn armen,’ vertelt Mieke. ‘En als u ons dan ziet, dan denkt u: “Och, och, daar gaat mijn konijn. Wat jammer dat ie weggelopen is.” En dan moet u huilen. En dan eet u patat met appelmoes.’ Meneer T knikt langzaam met z’n hoofd. ‘Jaja,’ zegt hij. ‘Dat is wel mooi. Dan ben ik heel zielig, zo in m’n eentje. Jaja, dat geeft misschien een echt Kerstmisgevoel. Hoe laat kom je langs?’

Mieke haalt haar schouders op. ‘k Weet niet,’ zegt ze.

‘Zo,’ zegt Meneer T. ‘En waarom niet?’

‘Ik kan nog niet klokkijken,’ fluistert ze.

‘Hahaha,’ lacht Meneer T. ‘Nee maar, wat oliedom zeg. Je kunt wel merken dat je nog geen mens bent. Bah. Ik ben blij dat ik nooit kind ben geweest. Sjongejonge. Het schaap kan nog niet eens klokkijken.’

Mieke zegt niks. Ze laat Meneer T maar praten, want dat is goed voor grote mensen.

‘Je moet niet zoveel lezen Mieke,’ zegt Meneer T. ‘Daar krijg je slechte ogen van.’

Mieke kijkt op uit haar prentenboek. ‘Nietes,’ zegt

ze.

Meneer zet zijn bril af. Hij kijkt haar streng aan. 'O nee?' vraagt hij dan. 'En ik dan? Ik heb vroeger ook boeken gelezen! Wel een stuk of twee. En nu draag ik een bril.'

'Dat komt niet van het lezen,' zegt Mieke. 'Dat komt vanzelf. Als je niet leest, word je heel dom.' 'Zo,' zegt Meneer T kwaad. 'Ik lees nóóit en ben ik dom?'

'Ja hoor,' zegt Mieke. 'U bent heel erg dom.' Dat vindt Meneer T niet leuk dat Mieke dat zegt. Hij wordt knalrood.

'Welja!' schreeuwt hij. 'Jij bent ontzettend onbeleefd, weet je dat? Zal ik jou es in een donkere kast stoppen? Dan kan je meteen niet meer lezen!'

Mieke kijkt hem aan. 'Domme mensen schreeuwen altijd tegen kinderen,' zegt ze tevreden. Dan leest ze weer verder. O, o, wat krijgt Meneer T nu een rare kleur! Het lijkt een beetje op blauw, maar misschien is het toch maar paars. 'Helemaal niet waar,' fluistert hij hijgend. 'Ik schreeuw helemaal niet. Hoor je? Ik zal jou es wat vertellen. Jij weet niet hoe 't hoort. Grote mensen zijn nóóit dom. Zul je dat goed onthouden? Want anders ben je brutaal en dan stop ik je in de kast.'

'U stikt geloof ik,' zegt Mieke. 'Misschien moet u es goed zuchten.'

'Ik, stikken?' hijgt Meneer T benauwd. 'Hoe kom je d'r bij.'

En leg nu eindelijk dat boek weg. Ben je niet bang voor de donkere kast?’

‘Nee,’ zegt Mieke. ‘En kijkt u maar uit, anders ontploft u nog.’

‘Ook niet bang voor ratten en muizen in de donkere kast?’ vraagt Meneer T. Hij is nu donkerpaars, bijna zwart, als je ’t goed bekijkt.

‘Meneer! Meneer!’ roept Mieke. ‘Kijkt u toch uit!’

Maar het is al te laat.

Meneer T valt helemaal uit elkaar. Zijn hoofd rolt gillend over het vloerkleed. Zijn benen rennen de trap op en af. En zijn armen klimmen handig in de gordijnen.

‘Ach!’ roept Mieke verdrietig uit. ‘Nu bent u alwéér uit mekaar. Dat gebeurt nu iedere keer. Ik word er zo moe van.’

‘Help, help,’ roept Meneer T’s hoofd. ‘Ik heb geen benen meer om op te staan. Ik ben helemaal onthand. Ach Mieke, zet me asjeblieft weer in mekaar.’

‘Straks,’ zegt Mieke streng. ‘Als ik m’n boek uit heb. En intussen houdt u uw mond dicht.’

Ja, nu moet Meneer T wel stil zijn.

En Mieke kan rustig haar boek uitlezen. Daarna pas zet ze Meneer T weer in mekaar.

Mieke rijdt op haar step. Ze blijft op de stoep, want op de weg rijden de auto’s. Nu stopt ze, want aan de overkant staat Meneer T. Hij kijkt naar links en naar rechts. Dan steekt hij

over. Mieke stept hard naar hem toe.

Dan gebeurt er iets geks. Meneer T kijkt wéér naar links en naar rechts. En dan gaat ie terug.

Mieke staat er raar van te kijken.

Maar dan wordt het nóg gekker.

Aan de overkant blijft Meneer T staan. Hij draait zich om. En dan steekt hij wéér over.

‘Hee Meneer?’ vraagt Mieke als hij naast haar staat. ‘Wat doet u?’

Maar Meneer T heeft haar niet gehoord. ‘Alwéér geen ongeluk,’ mompelt hij. ‘Wat ben ik toch een bofkont.’

En daar gaat hij weer. Dwars over de drukke straat naar de overkant. Zoiets raars heeft Mieke nog nooit gezien: een meneer die almaar oversteekt.

‘Waarom steekt u de hele tijd over?’ vraagt ze als Meneer T terug is.

‘Hee, hallo Mieke,’ zegt Meneer T. ‘Leuk dat ik je zie, maar ik heb geen tijd voor je. Ik heb ’t druk.’ En wég is hij.

Oei, hij loopt bijna onder een auto. Mieke schrikt ervan. Meneer springt gauw op de stoep. ‘Zag je dat Mieke?’ schreeuwt hij naar de overkant. ‘Wat een geluk hè!’

Ja, dat is zo. Meneer heeft geluk gehad, maar Mieke staat te trillen op haar benen.

Daar komt Meneer T weer aan. Hij kijkt heel tevreden.

‘Dat moet u niet doen,’ zegt Mieke. ‘Dat is gevaarlijk.’

‘Ja,’ zegt Meneer T blij. ‘Dat is zo, ’t is heel gevaarlijk,

maar niet voor mij.'

'U kwam bijna onder een auto,' zegt Mieke boos.

'Jaja,' zegt Meneer T. 'Bijna, dat is het nu juist. Ik kwam bijna onder een auto, maar niet helemaal. Dat betekent dat ik geluk heb, want anders kreeg ik een ongeluk, snap je? Nou, ik ga weer hoor, dag!'

En daar gaat Meneer T. De fietsers bellen, de auto's toeteren, maar Meneer T steekt vrolijk over. Mieke snapt er niks van. Wat een raar spelletje is dat. 'U bent zeker gék geworden!' schreeuwt ze.

'Welnee Mieke,' schreeuwt Meneer T terug. 'Ik ben gelukkig, zie je dat niet? Wacht, ik doe 't wéér. Kijk maar es goed.'

Meneer maakt rare sprongen om door het drukke verkeer te komen. Vooruit, achteruit, opzij, hij lijkt wel een pingpongbal.

'Zie je?' vraagt hij hijgend. 'Zie je wat een geluk ik heb?'

Jaja,' knikt Mieke. 'En als u onder een auto komt en een been breekt?'

'Dat is een geluk bij een ongeluk,' roept Meneer T verheugd, 'want voor hetzelfde geld ben ik morsdood. Leuk hè?'

Mieke kijkt hem verbaasd na als hij voor de honderdste keer oversteekt. Dan klinkt er een harde knal en met een boog vliegt Meneer T door de lucht. Hij komt met een smak op de stoep terecht. Vlak naast Miekés step.

‘Ach,’ kreunt hij, ‘nu lig ik helemaal aan diggelen. Zet je me even in mekaar?’

‘Mij best,’ zegt Mieke.

Met verband en pleister verbindt ze Meneer T weer aan mekaar.

‘Kijk,’ zegt Meneer T. ‘Gisteren heb ik daar een klontje suiker neergelegd. Zie je dat?’

Mieke kijkt naar de tegels in Meneer T zijn achtertuinje.

‘Ja,’ zegt ze. ‘Daar ligt een suikerklontje. Waarom doet u dat?’

‘Kijk nog maar es goed,’ zegt Meneer T. ‘Zie je niks bijzonders?’

Mieke gaat op haar hurken zitten. Ze bekijkt het suikerklontje heel erg goed. ‘D’r zitten beestjes op,’ zegt ze.

‘Juist,’ zegt Meneer T. ‘Dat heb je goed gezien. Dat zijn mieren.’

‘Leuk zeg,’ zegt Mieke.

‘Zo,’ bromt Meneer T. ‘Vind jij dat. Nou ik niet hoor. Ik hou niet van mieren. Want mieren kriebelen.’

‘O,’ zegt Mieke. ‘Waarom geeft u ze dan suiker?’

‘Dat zal ik je laten zien,’ zegt Meneer T. Hij tilt zijn ene voet op. En daarmee stampst hij het suikerklontje fijn. Bam, bam, bam, doet de zware schoen op de tegel. ‘Zo,’ zegt Meneer T. ‘Dat is gebeurd. Mijn dag is weer goed.’

Mieke kijkt geschrokken naar beneden. De suiker is

helemaal aan poeier. ‘Nou zijn de mieren dood,’ zegt ze benauwd.

‘Precies,’ zegt Meneer T. ‘Slim van mij hè? Mieren houden van suiker. Daarom leg ik een suikerklontje neer. Daar komen ze op af. En dan kan ik ze lekker plattrappen. Elke dag een stuk of twintig. Daar blijft een mens gezond bij.’

Mieke kijkt verbaasd naar zijn vrolijke gezicht. ‘U bent niet goed wijs,’ zegt ze.

‘Mieke!’ roept Meneer T uit. ‘Zoiets zég je niet tegen grote mensen! Foei!’

Mieke houdt gauw haar mond, want anders raakt Meneer T wéér overstuur. En dan zit zij met de brokken.

‘Die kinderen ook altijd,’ mompelt Meneer T. ‘Jij hebt gisteren bloemen geplukt,’ zegt hij streng. ‘Ik heb ’t zélf gezien. Dat mag helemaal niet, weet je dat? Altijd moeten die kinderen alles kapotmaken. Nergens kunnen ze met hun fikken afblijven! Bah! Wat heb ik toch een hekel aan kinderen. Help me liever die rotboom omzagen.’

Mieke kijkt verschrikt om. ‘Die dikke boom voor uw huis?’

‘Ja, die,’ knikt Meneer T. Hij houdt al het licht tegen. En ik kan niet slapen van de krijsende vogels.’

‘Ik kijk wel uit,’ zegt Mieke. ‘Daar help ik niet aan mee. Die boom is veel te mooi.’

‘Zie je!’ roept Meneer T uit. ‘Nóóit willen ze es een

handje helpen. Wél je bloemen uit de grond rukken, maar als ze es iets moeten dóén! Daar voed je ze nou voor op! O wat zijn kinderen toch vreselijke wezens.’ ‘O ja?’ schreeuwt Mieke boos. ‘En wie helpt u als u weer uit mekaar valt? Hè? Ik toch zeker! Wie heeft uw kop weer zo netjes op uw hals geschroefd? Hè? Als ik er niet was, dan hoorde u allang niet meer bij mekaar!’ Meneer T kijkt geschrokken in het rond. ‘Ssssst,’ sist hij. ‘Niet zo luid Mieke. Denk aan de bureu. Asjeblieft. Wat een onbeschaafd gekrijs, moet je een ijsje?’

‘Nee,’ zegt Mieke boos. ‘Van u wil ik geen ijsje.’ ‘Ook niet eh, als ik die boom laat staan?’ vraagt Meneer T snel.

Mieke kijkt hem lang aan. Dan knikt ze. ‘Goed,’ zegt ze. ‘Kom maar op met dat ijsje.’

‘Ik denk dat ik vandaag doodga,’ zegt Meneer T. ‘Wil jij even een kist voor me kopen?’

‘Jawel hoor,’ zegt Mieke. En ze gaat op weg naar de doodkistenwinkel.

‘Wat mag het zijn?’ vraagt de mevrouw achter de toonbank.

‘Een kist voor een meneer die vandaag doodgaat,’ zegt Mieke.

‘Dat kan,’ zegt de mevrouw blij. ‘Wat voor soort kist had je gedacht?’

‘Nou,’ zegt Mieke. ‘Het moet er een zijn met rooie gordijntjes. En met raampjes die naar binnen toe opengaan. En d’r moet een open haardje in zitten met een

bankje ervoor. En zo'n schoorsteen met een puntmuts. En een aanrecht met een fornuis ernaast. En als 't kan, een afzuigkap.'

'Ben je niet iets vergeten?' vraagt de mevrouw. 'Moet die meneer nooit schijten?'

'Ach ja,' zegt Mieke. 'D'r moet ook een weeceetje in. Wat dom van me.'

'Goed,' zegt de mevrouw. 'Dat is in orde. Neem je hem meteen mee? Of moeten we hem brengen?'

'Ik neem hem mee,' zegt Mieke. 'Als er tenminste wielen onder zitten.'

'Natuurlijk,' zegt de mevrouw. 'Dat spreekt vanzelf. Help je even trekken?'

Dat doet Mieke. Samen met de mevrouw trekt ze een doodkist op wielen de winkel uit. Hij is niet zo erg zwaar. Op straat kan Mieke het alléén wel af.

Oei, wat een prachtige kist. Wat zal Meneer daar blij mee zijn.

'Hee Mieke!' roept een jongetje dat toevallig Mark heet, 'hee, Mieke, wat een mooie kist is dat. Mag ik daarin?'

'Nee Mark,' zegt Mieke. 'Dat zal niet gaan. Daar moet je dood voor zijn.'

'O,' zegt Mark. 'Dat is zó gebeurd hoor. Zal ik even doodgaan?'

Daar moet Mieke over nadenken. Wat moet je zeggen in zo'n geval?

‘Nou ja,’ zegt ze aarzelend. ‘Als je dat zo graag wilt...’
En jawel hoor, Mark valt om. Hij is bleek als de dood. En hij zegt niks.

Wat nu?

Gelukkig komt er net een dokter langs. Dat zie je aan zijn witte jas. En om z’n nek bengelt zo’n dun telefoontje, je weet wel.

‘Hee,’ zegt de dokter. ‘Dat jongetje lijkt me tamelijk dood zeg. Zo zie je ze zelden vandaag-de-dag.’

Hij gaat op zijn hurken zitten. Hij luistert in zijn telefoontje naar Marks hart.

‘Dat is Mark,’ zegt Mieke.

De dokter kijkt haar deftig aan. Hij schudt langzaam zijn grijze hoofd. ‘Nee Mieke,’ zegt hij. ‘Dat was Mark, want hij is niet meer.’

‘O ja,’ zegt Mieke. ‘Wat dom van me. Wat moeten we met hem doen?’

‘Nou,’ zegt de dokter. ‘Da’s nogal wiedus, niet? Ottelenooie! Die moet nodig de kist in. Of dacht je soms dat we dooie kindertjes op de stoep lieten liggen?’

‘Nee,’ lacht Mieke. ‘Hahaha, natuurlijk niet.’ Ze vindt de dokter erg grappig. ‘Helpt u me even tillen?’ Daar schrikt de dokter van. ‘Ik? Tillen?’ vraagt hij onthutst. ‘Welnee m’n kind. Daar ben ik veel te geleerd voor. En veel te duur ook. Nee, nee. Ik stel de dood vast en daarmee basta. Heb je trouwens

geld bij je?’

‘Nee,’ zegt Mieke.

‘Wat een ellende,’ zucht de dokter. ‘Nou ja. Zal ik ’t opschrijven?’

‘Doe maar,’ zegt Mieke. Ze kijkt rond of iemand anders haar wil helpen tillen.

Gelukkig komt er net een slager langs. Dat zie je aan zijn witte jas.

‘Slager!’ roept Mieke. ‘Wilt u even helpen tillen?’ ‘Wat?’ vraagt de slager.

‘Mark,’ zegt Mieke.

‘O,’ zegt de slager. ‘Eh, alléén als ie dood is.’

‘Nou, dóód is ie hoor!’ roept Mieke blij. ‘Vraag maar aan de dokter.’

Dat doet de slager. Maar de dokter zegt niet meteen ja.

‘Tja,’ zegt hij. ‘Als u dat wilt weten, gaat u dat geld kosten. Zal ik ’t opschrijven?’

‘Doe maar,’ zegt de slager.

‘Goed,’ zegt de dokter. ‘Mark is dood.’ En hij schrijft snel een rekening voor de slager.

‘Mooi zo,’ bromt de slager. Hij bukt zich en werpt Mark op zijn schouder.

‘Waar had je hem willen hebben?’ vraagt hij aan Mieke.

‘In de kist natuurlijk,’ zegt Mieke. ‘Wacht, ik hou ’t deksel open.’

Dat doet ze. En de slager legt Mark voorzichtig op het bankje

bij de open haard.

‘Dank u wel,’ zegt Mieke.

‘Graag gedaan,’ zegt de slager. ‘Zal ik ’t opschrijven?’ ‘Doe maar,’ zegt Mieke. En ze gaat weer op weg. Maar dan komt er een meisje langs dat Maaïke heet. Ze is zeven jaar. Ze draagt twee vlechtjes. Eén langs elk oor om precies te zijn.

‘Hallo Mieke!’ roept Maaïke. ‘Wat trek jij een mooie kist. Daar wil ik in.’

‘Dat kan niet,’ zucht Mieke. ‘Jij bent niet dood.’

‘O,’ zegt Maaïke. ‘Als dat alles is. Zal ik even doodgaan?’

‘Nee!’ schreeuwt Mieke. ‘Hou op, niet doen, kom on-mid-del-lijk overeind!’

Maar het is te laat. Maaïke ligt al op de stoep. Zo dood als een pier.

‘Hahaha,’ lacht dooie Mark. Hij heeft een raampje van de kist opengezet. Hij hangt met zijn bleke kop naar buiten. ‘Je krijgt het druk Mieke, hahaha.’

‘Sta niet zo stom te grinniken,’ snauwt Mieke. ‘Help me liever even tillen.’

‘Dat kan niet,’ zegt Mark gemeen. ‘Daar ben ik veels te dood voor.’

Daar heeft Mark gelijk in. Wat moet Mieke doen? Goede raad is duur.

Gelukkig komt er net een vuilnisman langs. Dat zie je aan zijn blauwe werkpak.

‘Vuilnisman!’ roept Mieke. ‘Wilt u even helpen tillen?’

‘Wat?’ vraagt de vuilnisman.

‘Maaïke,’ zegt Mieke en ze wijst naar de stoep.

‘Tja, ik weet niet,’ broemt de vuilnisman. ‘D’r zit geen plasticzak omheen, ’t Is misschien meer iets voor de verhuizer.’

‘Een verhuizer trekt huizen uit de grond en zet ze ergens anders weer neer,’ roept Mieke verbaasd uit. ‘Wat heeft die ermee te maken?’

‘O nee,’ zegt de vuilnisman. ‘Da’s waar. De postbode dan?’

‘Ach slome!’ roept Mieke uit. ‘Ziet u ergens een postzegel?’

‘Nee, wat dom van me,’ zegt de vuilnisman. ‘Nou, dan weet ik ’t niet meer. Ik kan je niet helpen. Tot ziens.’

En zonder omkijken gaat de vuilnisman er vandoor.

‘Komt er nog wat van?’ piept Maaïke. ‘Ik wor hartstikke koud hier op de stoep.’

‘Geduld, geduld,’ schreeuwt Mieke. ‘Ik kan niet heksen.’

‘Schele, slome duikelaar, stoepeschijter, uilebal!’ gilt Mark uit het raampje. ‘Wanneer gaan we weer rijden?’

Mieke schudt moe met haar hoofd. Wat moet ze beginnen met die dooie kindertjes? Is er dan niemand die haar wil helpen?

Dan komt er weer een meneer langs. Hij heeft een lichtbruin gezicht en een zwarte snor. Je kunt niet aan hem zien wat hij is.

‘Meneer?’ vraagt Mieke. ‘Wat bent u?’

‘Ieke?’ vraagt de meneer verbaasd.

‘Ja, u,’ zegt Mieke.

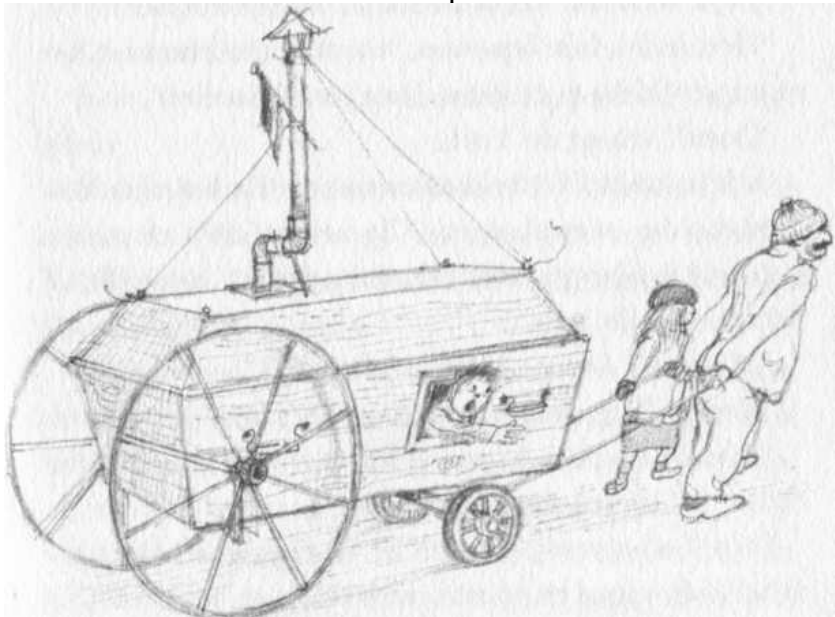
‘Ieke Toerk,’ zegt de meneer vriendelijk.

Daar moet Mieke over nadenken. Toerk, toerk,’ mompelt ze.

‘Turk!’ roept ze dan uit. ‘U bent een Turk! Dat is leuk. Maar ik

wist niet dat dat een beroep was.’ ‘Nieks beroep,’ zegt de

Turk. ‘Toerk izze ménsj.’ ‘Zo,’ zegt Mieke. ‘Da’s toevallig. Ik ben óók een mens. Wilt u me helpen tillen?’

‘Ieke wel hoor,’ zegt de Turk. En hij tilt Maaïke hoog in de

lucht.

‘Hellep!’ roept Maaïke bleek. Maar niemand luistert. Mieke houdt de deksel van de kist open en wég is Maaïke. ‘Zo,’ zegt Mieke. ‘Dank u wel.’ Ze pakt de trekstang en gaat weer op weg. ‘Dag,’ zegt ze.

Maar de Turk blijft naast haar lopen.

‘Nu mag u wel weer naar huis,’ zegt Mieke.

‘Hois?’ vraagt de Turk. ‘Hahaha, hois! Ieke wone ien hok. Kiepe hok.’

‘Kippenhok?’ roept Mieke uit. ‘Woont u in een kippenhok?’

‘Jaja, hahaha,’ lacht de Turk. ‘Skrikkelik nie?’

‘Hee, hallo, luie lapswans,’ roept dooie Mark uit het raampje. ‘Help es trekken. Dan gaat ’t sneller.’

‘Doen?’ vraagt de Turk.

Mieke knikt. Nu trekken ze samen. De kist rijdt holderdeholder over de straat. Ze nemen links en rechts nog wat kindertjes mee. En dan zijn ze eindelijk bij Meneer T zijn huis.

‘Meneer T,’ roept Mieke. ‘Meneer T!’

Meneer T steekt zijn hoofd uit het raam.

‘Hier is uw kist Meneer T,’ zegt Mieke verlegen. ‘Maar hij zit vol dooie kindertjes.’

‘Wat!’ schreeuwt Meneer T. ‘In mijn kist?’ Hij trekt zijn hoofd terug en komt woedend naar beneden. Hij loopt om de kist heen. Hij bonkt met zijn vuisten tegen

de wanden. ‘D’r uit jullie, ’t Is mijn kist!’

‘Kan je net denken bolle,’ schreeuwt Mark.

‘Wat een eikel hè?’ roept Maaïke er achteraan. ‘We zijn hartstikke dood oliebol. We blijven d’r mooi in.’

‘Zo!’ gromt Meneer T. Hij zet zijn handen in zijn zij. Dan ziet hij de Turk. ‘En wie is dat?’ brult hij, geheel buiten zichzelf.

‘Dat is meneer Turk,’ zegt Mieke. ‘Hij heeft me geholpen.’

De Turk knikt heftig van ja.

‘Turk!?’ gilt Meneer T. ‘Ga weg man! Terug in je kippenhok!’

De Turk buigt verdrietig zijn hoofd. Hij draait zich om en loopt langzaam de straat uit.

Het wordt stil.

‘Hoe, hoe wist u dat, van dat kippenhok?’ vraagt Mieke.

‘Houd je mond!’ snauwt Meneer T. ‘Rij die kist in de achtertuin. Flink ver weg. Dat ik er geen last van heb.’

‘Billeman! Ballekop! Bollebal!’ schelden Mark en Maaïke uit het raampje.’

‘Weg ermee,’ gilt Meneer T en hij stuift zijn huis binnen. Hij gooit de deur met een knal achter zich dicht. Mieke pakt de trekstang en rolt de kist met schreeuwende kinderen naar de achtertuin.

Ze moet denken aan de Turk en zijn kippenhok. En dat Meneer T daarvan wist. Ze schudt haar hoofd. Het leven is vol raadsels.

‘Zo,’ zegt Mieke. ‘Ik heb een mevrouw voor u meegebracht. ’t Is een hele mooie en ze kan nog praten ook.’ ‘Wat je maar

mooi noemt,’ moppert Meneer T. ‘Ze heeft een neus als een aardappel.’

‘Nietes,’ zegt Mieke. ‘En nou moeten jullie maar gaan trouwen.’

‘Hieieie,’ giert Mevrouw. Ze slaat haar handen voor haar gezicht. ‘Ikke trouwen met die malle? Hieieie!’ Meneer kijkt haar geschrokken aan. Hij is een beetje wit geworden.

‘Haal onmiddellijk dat, dat dat rare mens weg,’ stottert hij. ‘Niks daarvan,’ zegt Mieke streng, ‘t Is een gewone mevrouw en ze zoekt een man. Dus dat is voor mekaar.’ ‘Hieieie,’ giert Mevrouw tussen haar handen door. ‘Ik wor d’r zo verlegen van. Heeft ie m’n krullen al gezien?’

‘Eh,’ zegt Mieke. ‘Ze heeft mooie krullen vindt u niet?’ Meneer T kijkt ernaar. ‘Welnee,’ zegt hij boos. ‘D’r haar zit in de war, meer niet. ‘t Lijkt wel een kraaienest.’

‘Hoeioei,’ loeit Mevrouw. ‘Wat een leuke man is dat. Hij maakt almaar van die grapjes. Hoeioeioei, daar wil ik wel mee trouwen hoor.’

‘Hooft u wel,’ zegt Mieke. ‘U boft maar weer. Zo’n prachtige mevrouw kom je niet elke dag tegen. En je kunt d’r niet omduwen, probeer maar es.’

‘Hoe bedoel je?’ vraagt Meneer T.

‘Geef d’r maar es een flinke zet,’ zegt Mieke.

Dat doet Meneer T. Hij duwt Mevrouw met twee handen tegen haar schouders.

Het lijkt net of ze achterover valt. Ze raakt met haar hoofd

bijna de grond. Maar dan veert ze weer overeind.

‘Goed hè,’ zegt Mieke. ‘Dat komt door d’r voeten. Heeft u wel es zulke grote voeten gezien?’

Meneer T kijkt naar beneden. ‘Nee eh, nee,’ aarzelt hij. ‘Mijn grootvader had hele grote, maar deze zijn nog groter.’

‘Mooi hè?’ vraagt Mieke.

‘Sjüüüp,’ juicht Mevrouw. ‘Zal ik m’n schoenen even uittrekken?’

Ze kijkt ondeugend in het rond.

‘Ja?’ vraagt Mieke aan Meneer T.

‘Eh, ja, graag,’ zegt Meneer T. Hij is rood geworden en hij moet steeds iets doorslikken.

‘Kieieiek,’ gilt Mevrouw. ‘Ik kijk wel uit engerd. Dan moet je eerst met me trouwen.’

‘O,’ zegt Meneer T. Hij staart naar Mevrouw haar grote voeten. ‘Tja,’ mompelt hij. ‘’t Is wél de moeite waard.’

‘Hoera!’ roept Mieke. ‘U bent verliefd hè?’

Meneer T knikt heftig van ja. ‘Toen, toen ik d’r voeten zag, was ik verloren,’ stamelt hij.

‘Trrraap,’ blaas Mevrouw verheugd.

‘Hee Mieke,’ roept Meneer T. ‘Heb je m’n auto al gezien?’

‘Nee,’ zegt Mieke. ‘Ik wist niet dat u d’r een had.’

‘Pas gekocht,’ zegt Meneer T trots. ‘Kom maar mee.’ Hij brengt Mieke achter zijn huis. ‘Ik heb hem in de tuin gezet. Anders komt iedereen d’r met z’n fikken aan.’

Asjemenou! Mieke kijkt haar ogen uit. Wat een prachtige

auto. Knalrood is ie en wel tien meter lang.

‘De snelste wagen van de wereld,’ zegt Meneer T. ‘Daar kijkje van op hè?’

‘Ja,’ fluistert Mieke.

‘’t Is er één voor koningen en prinsen,’ vertelt Meneer T. ‘Speciaal gebouwd op dikke konten.’

Zo’n grote auto heeft Mieke nog nooit gezien. Het lijkt net een hele lage autobus.

Mevrouw ligt op het dak van de auto. Plat op haar buik. Ze heeft een poetsdoek in haar hand. Daar poetst ze woest mee in het rond.

‘Tjiéééptjieeeptjieeeep Mieke!’ tjlpt ze al poetsend. ‘Mooi hè. Kan je lekker poetsen, zo’n auto. Da’s voor de glim.’

‘Jaja,’ knikt Mieke. ‘Heel mooi.’

‘Zo,’ zegt Meneer T, ‘nu ga ik weer hoor. Ik heb ’t druk.’

Hij kruipt op handen en knieën onder de auto. Daar gaat ie op z’n rug liggen. Zijn voeten komen er nog nét onderuit.

‘Hééék!’ snerpt Mevrouw. ‘Lig je lekker daar beneden?’

‘Best,’ bromt Meneer T. ‘En jij?’

‘Jofel de jofel,’ jodelt Mevrouw.

‘Mooi,’ roept Meneer T. ‘Houwen zo. Gewoon doorpoetsen of er niks aan de hand is.’

Mieke wipt ongeduldig van het ene been op het andere. Wat duurt het lang allemaal! ‘Wanneer gaan we nou rijden?’ vraagt ze.

‘Hieieie,’ giert Mevrouw. ‘Hoor je dat? Rijen, zegt Mieke.’

‘Laat maar,’ roept Meneer T. ‘Mieke is nogal dom weetje.’

‘Gaan we dan niet rijden?’ vraagt Mieke verbaasd.

‘Tuurlijk niet Floepie,’ roept Mevrouw van het dak. ‘D’r zit nog helemaal geen motor in.’

‘En zonder motor kan je niet rijden Pukkeltje,’ voegt Meneer eraan toe.

‘O,’ zegt Mieke. Ze begrijpt er niets van.

‘Waarom poetst u hem dan? Waarom gaat u eronder liggen als ie tóch niet rijdt,’ vraagt ze.

Het wordt stil.

Mevrouw houdt op met poetsen. En van Meneer T merkje ook niks meer.

Dan krabbelt hij onder de auto vandaan. Hij gaat héél groot voor Mieke staan.

‘Jij kunt beter naar huis gaan,’ zegt hij streng. ‘Met je domme vragen.’

‘Ja maar...’ stamelt Mieke.

‘Ben ik niet duidelijk?’ dondert Meneer T.

Mieke draait zich gauw om. Ze loopt de tuin uit.

‘Hoeioeioei, wat een totebel,’ loeit Mevrouw. Dan poetst ze vlijtig verder.

Als Mieke de volgende morgen naar buiten kijkt, kan ze haar ogen niet geloven. Daar rijden Meneer en Mevrouw T langs. In hun rooie auto. Langzaam en deftig.

Mieke rent de straat op. ‘Meneer, Mevrouw!’ schreeuwt ze.

‘Hoe kan dat nou? D’r zit toch geen motor in?’

Meneer kijkt opzij. Hij remt tot de auto stilstaat. Hij draait ‘t raampje open. ‘Nou gewoon,’ zegt hij. ‘We rijden op dooie kindertjes. Goed hè?’

‘Hieieie,’ giert Mevrouw. ‘Moet je d’r zien kijken! Dat had ze niet gedacht.’

‘Hoe, hoe bedoelt u?’ stottert Mieke. ‘Dooie kindertjes?’

‘Je weet wel,’ zegt Meneer T. ‘Die uit de achtertuin. Luister maar es bij de motorkap.’

Dat doet Mieke. Ze legt haar oor op de neus van de auto. Ze luistert goed.

‘Help! We willen d’r uit,’ hoort ze. ‘Nu zijn we dood, worden we nóg voor jullie karretje gespannen.’

Mieke komt geschrokken overeind, ‘t Is waar,’ hijgt ze. ‘D’r zitten dooie kindertjes in.’ Snel kijkt ze onder de auto. En jawel hoor. Er komen tien paar voetjes onderuit. Ze staan te trappelen op het asfalt.

‘Dat mag u niet doen!’ schreeuwt Mieke boos. ‘Stop die kinderen onmiddellijk terug in hun kist.’

‘Ik kijk wel uit,’ zegt Meneer T. ‘Trouwens, alle snelle auto’s lopen op dooie kindertjes.’

‘Stap liever in Stoppeltje,’ roept Mevrouw uitgelaten. ‘Rijen we d’r nóg een paar overhoop.’ Ze houdt de deur voor Mieke open.

Mieke aarzelt. Zal ze instappen? Maar dan grijpt Mevrouw haar bij een arm en sleurt haar naar binnen.

‘Ziezo,’ zegt Meneer T. ‘Op jacht!’ Hij laat de rem los en de auto begint langzaam te rijden.

‘Tatataaa,’ tettert Meneer T. ‘Zie je die kleuter? Zal ik die es scheppen?’

‘Jottum!’ juicht Mevrouw. ‘Zet hem op man.’

‘Nee!’ schreeuwt Mieke. ‘Da’s gemeen. Die loopt op een zebrapad.’

‘Des te beter,’ legt Meneer T uit. ‘Dan kijkt ie tenminste niet uit. Moeje zien. Hij heeft niks in de gaten.’ En boem! Daar vliegt de kleuter met een boog door de lucht.

Meneer drukt op een knop, de motorkap klapt open en hap! De kleuter is verzwolgen.

‘Joechei, joechei, ’t was in de maand van mei,’ jubelt Mevrouw.

‘Prachtig hè? We gaan steeds sneller Bubbeltje.’

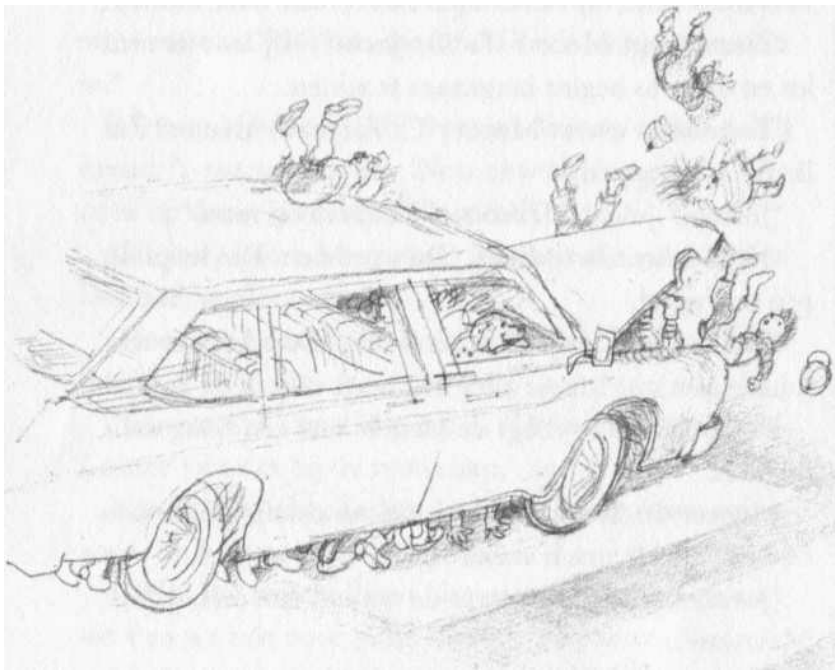
‘’t Is een mooi bezit, zo’n auto,’ fluistert Meneer. ‘Blij dat ik rij.’

‘Warentig wel,’ knikt Mevrouw. ‘Je wordt er weer méns van, vind ik. Wat jij Pruttel?’

Mieke ziet een beetje pips. ‘Ik weet niet,’ zucht ze. ‘Aaach,’ brult Mevrouw, ‘’t Arme schaap is wagenziek. Moeje d’r uit?’

‘Ja graag,’ fluistert Mieke.

Als de auto stopt, springt ze snel naar buiten. Want wagenziek, dat voelt niks lekker.

Mieke mag met Mevrouw mee. Mevrouw gaat haar oude moeder opzoeken in het bejaardenhuis.

‘t Is daar zóóó gezellig,’ roept Mevrouw onderweg. ‘M’n moeder wil nóóóit meer weg. Zóóó’n goeie verzorging, keurig hoor. En ik ben mooi van d’r af.’

‘Waarom moest u van d’r af?’ vraagt Mieke. ‘Was ze lastig?’

‘Lastig! Lastig!’ Mevrouw schudt heftig haar hoofd. ‘Nou en of. Ze nam nogal geen plaats in beslag zeg! En bovendien,

al die kreukels, dat was geen gezicht in huis.’ ‘Kreukels?’ vraagt Mieke.

‘Ach ja, die ouwe mensen liggen toch zeker allemaal in de kreukels.’

Ze zijn er. Mieke kijkt omhoog. Wat een groot gebouw. En wat een hoop ramen! Je wordt er duizelig van.

‘Kom Mieke,’ roept Mevrouw. ‘Ik zie zuster Armgard staan. Gauw naar binnen.’

Ze duwen de glazen deuren open en lopen de gang in. ‘Zuster Armgard, joehoe!’ galmt Mevrouw. ‘Waar is moeder?’

Zuster Armgard draait zich om. Ze glimlacht lief. ‘Goed dat u er bent,’ zegt ze. ‘We zijn uw moeder nét even aan ’t opstrijken.’

‘O wat ééénig,’ kweelt Mevrouw. Ze klapt blij in haar handen. ‘Mag ik kijken?’

‘Zeker,’ zegt zuster Armgard. ‘Komt u maar mee.’ Ze lopen een lange gang door. Dan komen ze in een grote kamer met betegelde muren. Mieke kan eerst haast niks zien, zoveel stoom hangt er. Maar als ze daaraan gewend is, ziet ze wel honderd strijkplanken. En op elke strijkplank ligt een oud mens.

‘Es even kijken waar uw moeder ligt,’ mompelt zuster Armgard. Ze kijkt op een lijst. ‘Nummer 47.’

Ze lopen tussen de strijkplanken door tot ze bij strijkplank nummer 47 zijn.

‘Hallóóó moeder!’ roept Mevrouw. ‘Hoe gaat ’t met

je?’

De oude mevrouw kijkt even opzij. Maar ze zegt niks.

‘Zeg ook es wat Mieke,’ zegt Mevrouw.

‘Dag Mevrouw,’ fluistert Mieke.

‘Zeg maar oma. Wij noemen haar allemaal oma,’ vertelt zuster Armgard gezellig.

‘Dag oma,’ fluistert Mieke.

‘Nu even opzij gaan hoor,’ zegt zuster Armgard. Ze kijkt omhoog.

Uit het plafond zakt een reuzachtig strijkijzer naar beneden.

Hij blaast wolken stoom in het rond en hij sist kwaadaardig.

‘Niet doen! Niet doen!’ gilt Mieke. Haar stem galmt door de strijkkamer.

‘Niet schreeuwen,’ zegt zuster Armgard streng. ‘Die strijkbout is niet heet hoor. We strijken de ergste kreukels glad, meer niet.’

‘’t Is voor hun eigen bestwil,’ zegt Mevrouw.

‘En ze liggen meteen netter in hun kast,’ vertelt zuster Armgard.

Het strijkijzer hangt nu vlak boven de oude mevrouw. Hij begint te zoemen. Dan glijdt hij naar achteren en strijkt haar van beneden naar boven. En nog een keer terug. Dan is het gebeurd.

‘In hun kast?’ vraagt Mieke. ‘Liggen ze in een kast?’

‘Stel niet zulke domme vragen,’ snerpt Mevrouw. ‘Alle oudjes liggen in een kast vandaag-de-dag.’

‘Of ze staan,’ zegt zuster Armgard vriendelijk. ‘We hebben ook hangkasten.’

Ze legt een laken over de oude mevrouw. En ze rolt haar met strijkplank en al de gang op.

‘Kom Mieke,’ zegt Mevrouw opgewekt. ‘We brengen oma naar d’r kast.’

Het zijn stevige houten kasten. Een stuk of twintig in iedere zaal. Op iedere plank ligt een keurig gestreken oudje.

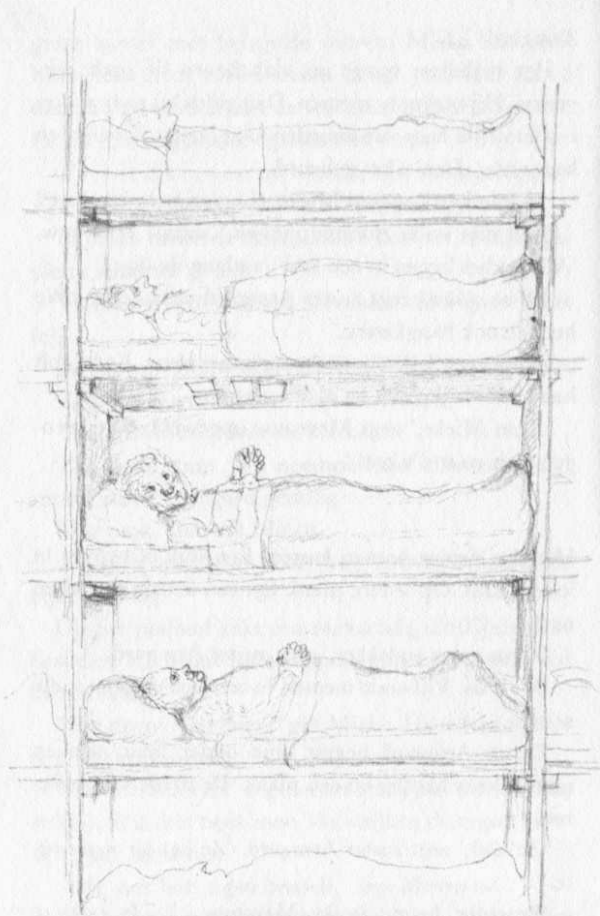
‘Ze stapelen zo lekker,’ zegt zuster Armgard.

Dat is zo. Vijf oude mensen in een kast en geen stofje te zien.

Zuster Armgard neemt oma onder haar arm en schuift haar handig op een plank. De derde van onderen.

‘Ze boft,’ zegt zuster Armgard. ‘Ze ligt op ooghoogte.’

‘Prachtig hoor,’ knikt Mevrouw, ‘t Is ook zo schóóón.’

Mieke bekijkt het gezicht van de oude mevrouw. Ze staart omhoog naar de plank boven haar. Er zijn ansichtkaarten tegen geprikt. Van bergen in Zwitserland.

‘Je kunt nét zo goed dood zijn,’ zegt Mieke. En ze denkt aan haar ouders in hun doos in de zonnige achtertuin.

‘Wat zeg je?’ vraagt zuster Armgard.

‘Je kunt beter dood zijn,’ zegt Mieke.

Zuster Armgard moet erg nadenken.

‘Nooit bij stilgestaan,’ mompelt ze. ‘Goed idee. Toch es met de dokter over praten.’

‘Oeoeoei,’ loeit Mevrouw opeens. ‘Was ik nog bijna vergeten zeg!’ Ze grabbelt in haar handtas. ‘Ik heb een cadeautje.’ Ze trekt een ronde spiegel naar boven, ‘t Is eigenlijk een scheerspiegel,’ giechelt ze. ‘Lollig joh, je krijgt d’r een hééél groot smoel van. Kijk maar.’

Ze houdt de spiegel vlak voor oma’s gezicht.

De oude vrouw verroert geen vin. Ze staart in de spiegel. Ze knippert een paar keer met haar ogen. Verder niks.

‘Wat zegt u nou?’ vraagt zuster Armgard.

Maar er komt geen antwoord.

‘Ze vindt het leuk hoor,’ vertelt de zuster. ‘Ik zie ’t aan d’r ogen. Ze zegt expres niks. Ze is zó ondeugend.’

‘Moeder!’ toetert Mevrouw. ‘Ik ga weer. Niet ouder worden hoor, als ik weg ben.’

Ze draait zich om en loopt met zuster Armgard naar de deur.

Mieke blijft nog even staan.

‘Oma,’ fluistert ze. ‘Wilt u hier wég? Ik wil u best helpen.’
De oude vrouw draait haar gezicht langzaam naar Mieke toe.
Ze glimlacht.

‘Ach,’ zegt ze. ‘Ouwe mensen en kinderen, wat kunnen die beginnen?’

‘U kunt bij mij wonen,’ fluistert Mieke.

De oude vrouw schudt haar hoofd. ‘Je snapt ’t niet m’n kind,’
zegt ze. ‘Dat vinden ze nooit goed.’

‘Mieke!’ schreeuwt Mevrouw. ‘Kom!’

‘Wie?’ vraagt Mieke. ‘Wie vinden dat niet goed?’ Maar
Mevrouw pakt haar bij een arm en sleurt haar de zaal uit.
Mieke ziet dat oma wat zegt, maar ze kan haar niet verstaan.

‘Rubber autoped! Plastic fles!’ schreeuwen Miekés ouders.
‘Hebben we daarvoor zo hard gezwoged? Om zo’n mal kind
op de wereld te zetten?’

‘Ik ben niet mal,’ zegt Mieke rustig.

‘Je ouders met drollen gooien, dat kan je,’ schreeuwt haar
moeder vanachter het gesloten raam.

‘Nee hoor,’ zegt Mieke. ‘Ik kom alleen wat bloemen
brengen.’

‘Haha bloemen,’ buldert haar vader, ‘’t Zullen wel weer
brandnetels zijn.’

Mieke trekt er zich niks van aan. Ze zet het bosje bloemen keurig voor de ramen. Het zijn gedroogde, want die blijven lang goed.

‘Ik wilde wat vragen,’ zegt ze.

‘Ja ja,’ roept haar vader kwaad. ‘Nou, je krijgt niks hoor. Je ziet maar hoe je je redt.’

‘Ach!’ roept Mieke. Ze is nu echt een beetje boos. ‘Ik wil niks hébben. Ik wil alleen maar antwoord.’

Haar vader en moeder steken hun koppen bij mekaar. Ze fluisteren.

‘Weet je zeker dat ’t niks kost?’ vraagt haar moeder. ‘Jaaa,’ schreeuwt Mieke ongeduldig.

‘Vraag maar op dan,’ bromt haar vader.

‘Waarom,’ begint Mieke, ‘waarom eten auto’s kindertjes? En waarom wonen Turken in een kippenhok? En waarom worden ouwe mensen opgestapeld?’

Het blijft even stil.

‘Dat is geen vraag,’ snerpt haar moeder dan. ‘Dat zijn drie vragen.’

‘Afzetterij!’ roept haar vader. ‘Daar trappen wij niet in!’

‘Als je ze één vinger geeft dan bijten ze um meteen af!’ ‘Of ze steken je hand in ’t vuur.’

‘Lege dop!’

‘Kalkei!’

‘Stil!’ roept Mieke. ‘Hou je mond. Hebben jullie nooit manieren geleerd? Luister. Ik zal jullie één vraag stellen. Eén

enkele vraag. Goed?’

Haar ouders zwijgen. Ze kijken Mieke nieuwsgierig aan. Haar moeder houdt zelfs haar breipennen stil.

‘Waarom,’ zegt Mieke, ‘waarom hebben dooie mensen zoveel te vertellen?’

‘Jahaaa,’ lacht haar vader gemeen. ‘Dat zullen we jou aan je neus hangen okkernoot.’

‘Ja wat een neus hè,’ giechelt haar moeder. ‘Hij krult van nieuwsgierigheid Mieke. Als de klok slaat blijft ie zo staan.’ Ze gaat gauw weer breien. Haar vader buigt zich over zijn miljoenste kruiswoordpuzzel.

‘Een slome duikelaar met vijf letters,’ zegt hij. ‘M-i-e-k-e!’ brult haar moeder. En ze tuimelt zowat achterover van het lachen.

‘Wij vinden dat jij naar school toe moet,’ zegt Meneer T.

‘Ja hoor,’ knikt Mevrouw. ‘Dat vinden wij.’

‘Dat is ónze mening dus,’ zegt Meneer T.

‘Zo is ’t,’ zegt Mevrouw, ‘dat is ons standpunt.’

‘O,’ zegt Mieke.

Meneer en Mevrouw T kijken haar aan. Maar Mieke zegt verder niks. Ze krabbelt op d’r hoofd, meer niet. ‘Trek je jas dan aan,’ zegt Meneer T.

‘Ik heb geen zin in school,’ zegt Mieke. ‘Ik ben nog nooit op een school geweest. Ik blijf liever thuis.’

‘Kom, kom,’ zegt Meneer T. ‘Alle kinderen gaan naar school.’

‘Ja, dat vind ik ook,’ zegt Mevrouw. ‘Daar ben ik ’t mee eens hoor.’

‘Ik niet,’ zegt Mieke.

Meneer T wordt wit en Mevrouw wordt rood. ‘Allemensen!’ schreeuwt Meneer T kwaad. ‘Trek onmiddellijk je jas aan.’

‘En zet je muts op,’ krijst Mevrouw. ‘Anders krijg je blauwe voeten.’

Mieke schrikt ervan. Ze pakt gauw haar jas van de kapstok en rent naar de buitendeur. Maar Meneer T grijpt haar stevig bij een arm.

‘Hoho,’ bromt hij. ‘Waar wou jij heen?’

‘Naar, naar huis,’ stottert Mieke.

‘Dat had je gedacht,’ zegt Meneer T streng. ‘Wedden dat je dat gedacht had?’ vraagt Mevrouw. ‘We brengen je mooi naar school,’ zegt Meneer T. ‘Hier, hou d’r even vast.’

Mevrouw grijpt Mieke in d’r nek, terwijl Meneer T z’n jas aantrekt. Mieke spartelt, maar dat helpt niks. Mevrouw trapt flink tegen d’r beentjes en dan staat ze stil.

Mevrouw kan zelfs d’r jas aantrekken zonder dat Mieke probeert weg te lopen.

Dan gaan ze. Mieke loopt een beetje mank. Maar daar zie je haast niks van. Meneer en Mevrouw T houden allebei een handje vast, zodat Miekies voetjes maar nét de grond raken. Het is een schattig gezicht, zo’n kleine hummel tussen die twee grote mensen.

Ze zijn al gauw op het schoolplein. De andere kinderen zijn

binnen. Je hoort ze huilen en tafels opzeggen.

De juf van de eerste klas komt naar buiten. Ze heeft een stok in haar hand. Daarmee geeft ze Mevrouw meteen een klap op haar kop. Oei. Dat doet pijn. De tranen springen Mevrouw in d'r ogen.

‘O pardon,’ stamelt de juf. ‘Die was voor dat kind bedoeld. Neem me niet kwalijk Mevrouw.’

‘Geeft niks,’ zegt Meneer T flink. ‘Zoiets kan de beste overkomen. Doet u ’t maar rustig over.’

De juf tilt haar stok op en slaat toe. Maar Mieke springt net op tijd opzij, zodat de juf haar eigen knieën raakt. ‘Aaaah,’ brult de juf. Ze grijpt naar haar benen en danst in het rond.

‘Dat is niet aardig Mieke,’ zegt Mevrouw. ‘Daar doe je ons pijn mee. Dat hebben we niet verdiend.’

‘Jou krijg ik nog wel,’ kreunt de juf. Ze sleurt Mieke de school binnen. Ze pakt haar in haar kraag en hangt haar met jas en al aan de kapstok.

‘Ziezo,’ zegt ze. ‘Dat zal je leren.’

En dat is maar goed ook, want je bént op school om te leren.

‘Baaah,’ brult de juf midden in Miekés gezicht.

Dan stapt ze kittig haar lokaal binnen en laat Mieke hangen. Mieke spartelt nog, maar ze komt niet los. Daarom laat ze al gauw haar beentjes hangen en kijkt rond.

Er hangen wel twintig kindertjes aan de kapstok. Ze zijn stil. Ze kijken naar Mieke.

‘Dag,’ zegt Mieke tegen een jongetje aan de overkant.

‘Dag,’ zegt het jongetje.

‘Ik heet Mieke,’ zegt Mieke.

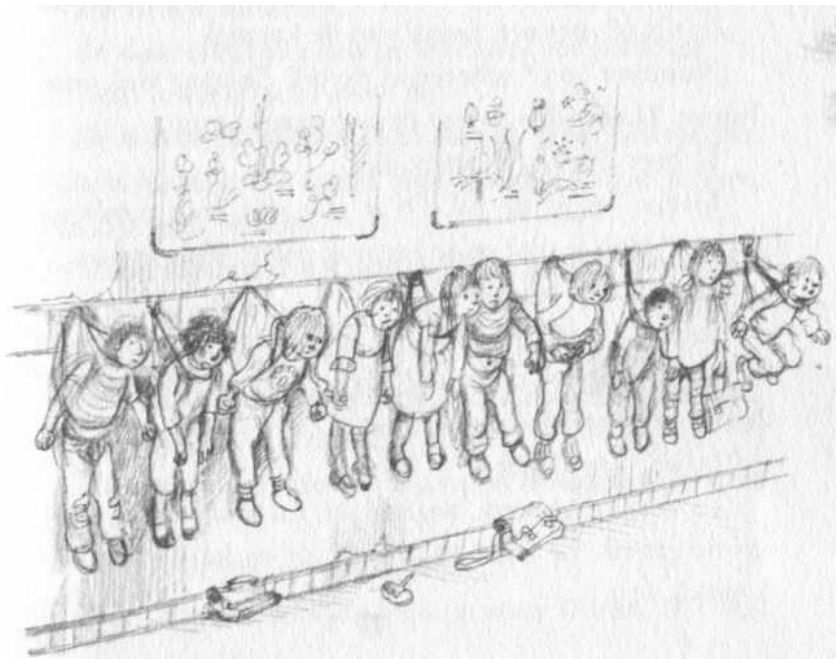
‘Ik niet,’ zegt het jongetje.

De kinderen giechelen.

‘Hoe heet je dan?’ vraagt Mieke geduldig.

‘Ik héb geen naam,’ zegt het jongetje. ‘Ik heb een nummer.

Kijk maar naar m’n kapstok.’ Hij houdt z’n hoofd schuin. Nu kan Mieke het nummer zien: 98.

‘Waarom hang jij daar 98?’ vraagt Mieke.

‘Och,’ zegt 98. ‘Ik wou m’n boek niet opeten.’

Daar is Mieke stil van. ‘Hoe be-bedoel je,’ stottert ze dan.

‘Moest je je boek opeten?’

‘Ja, nogal wiedus,’ zegt 98.

Plotseling gaat de deur open en staat de juf in de gang.

‘98,’ schreeuwt ze. ‘Eet je nu braaf je boek op of word je liever in mootjes gehakt?’

‘Ja juf,’ zegt 98.

‘Mooi zo!’ schreeuwt de juf. ‘Even de bijl halen.’ ‘Nééé juf,’ gilt 98. ‘Ik bedoel, ik eet m’n boek op.’ ‘Aha,’ roept de juf tevreden. ‘Je bent tóch minder stom dan ik dacht.’

Ze tilt 98 met een zwaai van de kapstok.

‘Nummer 103?’ schreeuwt de juf. Ze staat vlak voor Mieke. Haar adem waait door Miekies haren.

‘Ik heet Mieke,’ fluistert die.

‘Mieke,’ hijgt de juf. ‘Wat zijn dat voor moderne fratsen? Heb je niet op je kapstok gelet? Jij bent 103.’ ‘Ja juf,’ zegt Mieke.

‘Juist. Luister 103. Blijf je in ’t vervolg netjes staan als ik je op je kop wil rammen? Als een behoorlijk kind? Of heb je geen opvoeding genoten?’

‘Ja juf,’ zegt Mieke.

‘Zo mag ik ’t horen,’ zegt de juf. En plof, Mieke staat op de grond. Ze trekt haar jasje uit en hangt hem op kapstok 103. ‘Hoe heet je ook al weer?’ vraagt de juf streng. ‘MMM... 103,’ fluistert Mieke.

‘Zo is ’t,’ zegt de juf. ‘Zoek een bankje in de klas en eet een boek op.’

‘Ja juf,’ zegt Mieke. En ze sluipt het lokaal binnen.

‘Kinderen!’ roept de juf. ‘Hebben jullie 103 al gezien? Dat is een nieuw kind. Even uitlachen hoor.’

De kinderen leggen gehoorzaam hun pen neer. Ze kijken naar Mieke.

‘Hiehaha, hoehaha,’ schreeuwen ze.

‘Hoor je?’ vraagt de juf. ‘De kinderen lachen je uit. Want zo zijn kinderen.’

Ze slaat met haar stok op een tafel dat het knalt. ‘Aan ’t werk!’ schreeuwt ze.

De kinderen pakken hun pen en schrijven verder. Alleen 98 niet. Die werkt zijn rekenboek naar binnen, blaadje voor blaadje.

Mieke kijkt naar het boek op haar bankje. Het ziet er niks lekker uit.

Het meisje naast haar zit ijverig te schrijven.

‘We moeten dat malle mens aan d’r stoel vastbinden,’ fluistert Mieke. ‘En dan...’

Het meisje legt meteen haar pen neer en steekt haar vinger op.

‘Wat is er 36?’ vraagt de juf.

‘Juf,’ zegt het meisje. Ze wijst naar Mieke. ‘Zij zegt dat u een mal mens bent.’

‘Ajakkes!’ roept de juf uit. ‘Foei, mag jij klikken? Moet je een snoepje?’

‘Ja juf,’ zegt het meisje blij. Het snoepje vliegt al door de lucht. Het meisje vangt het en stopt het in d’r mond. Je kunt heel even haar zwarte tanden zien.

De juf komt dreigend op Mieke af. ‘Mal mens hè?’ gromt ze. ‘Ik zal je leren. Jij krijgt een briefje mee voor je ouders.’

‘Mijn ouders zijn dood,’ fluistert Mieke.

‘Jaja,’ zegt de juf. ‘Dat zou je wel willen zus. Ik heb ze toch zeker zelf gezien!’

‘Dat waren Meneer en Mevrouw T,’ zegt Mieke. ‘Precies!’ roept de juf. ‘Heel juist. Alle ouders zijn een meneer en een mevrouw.’

‘Ja maar...’ zegt Mieke.

‘Niks te maren,’ schreeuwt de juf woedend. ‘En denk maar niet dat ik er een boterham minder om eet!’

Ze rent terug naar haar tafel en rukt haar broodtrommeltje open. Met twee handen tegelijk propt ze een dubbele boterham met pindakaas naar binnen. De tranen springen in d’r ogen.

‘Mmmm, moemm,’ hoor je alleen nog maar.

Mieke kijkt verbaasd toe. Zou de juf dat lekker vinden? Ze kauwde niet eens. Je zag de brokken brood door d’r keel naar beneden zakken.

‘Zo, hèhè,’ hijgt de juf. ‘Die zit er weer in.’ Ze moet er even van bijkomen, dat zie je zo.

‘Jongens en meisjes,’ roept ze dan. ‘Pennen neer. Het is pauze, want ik wil koffie.’

De kinderen staan op en schuifelen stil naar de gang. Mieke wil óók naar buiten gaan. Maar de juf pakt haar net op tijd bij een arm.

‘Blijf jij maar binnen,’ zegt ze. ‘Wij moeten es samen praten.’

‘Kijk Mieke,’ zegt de juf vriendelijk. ‘Ik vind ’t zo jammer dat je je niet aan de afspraak houdt.’ ‘Afspraak?’ vraagt Mieke.

De juf roert in haar dampende koffie. Ze neemt voorzichtig een slokje.

‘Ja,’ zegt ze. ‘We hadden toch afgesproken dat we een afspraak hadden?’

‘Ik eh,’ stamelt Mieke. ‘Ik snap ’t niet.’

De juf neemt een flinke slok.

Mieke slikt moeilijk. Haar mond is droog.

‘Wat valt daar nou aan te snappen?’ vraagt de juf. ‘Als we geen afspraak hadden, hadden we ook niks afgesproken. Vandaar dat we dus meteen een afspraak hebben gemaakt.’

‘Maar,’ zegt Mieke, ‘wat hebben we dan afgesproken?’

‘Kindje, kindje,’ zucht de juf. ‘Ben je dat nü al vergeten? We hebben afgesproken dat jij je aan onze afspraak zou houden.’ ‘O ja,’ zegt Mieke. Ze begrijpt er geen woord van. Haar hoofd voelt leeg van binnen.

‘Zie je! Je weet ’t weer,’ roept de juf verheugd uit. ‘Maar je

begrijpt natuurlijk dat je straf hebt verdiend.’ ‘Straf?’ vraagt Mieke.

‘Ja, vind je zelf niet? Ach, natuurlijk wel. Wat voor straf wil je hebben?’

‘Ik-ik-ik,’ stottert Mieke.

‘Het moet een eerlijke straf zijn,’ zegt de juf.

‘Ik heb toch niks gedaan?’ roept Mieke uit.

‘Wel alledonders,’ brult de juf woedend. ‘Je hebt je niet aan de afspraak gehouden! Dat weet je zelf ook wel!’

‘O ja,’ zucht Mieke.

‘Ik zal voor deze ene keer zélf een straf voor je bedenken,’ zegt de juf. ‘Omdat jij ’t bent. Wat zég je nou?’ ‘Dank u wel juf.’

De juf knikt Mieke vriendelijk toe. Dan trekt ze een la open. Ze haalt er een kartonnen bord uit. Ze hangt het met een touwtje om Miekés hals.

‘Zo,’ zegt ze. ‘Dat staat mooi! Zal ik voorlezen wat erop staat?’

Mieke knikt.

De juf zet haar bril op. Dan leest ze voor: ‘
IK MAG NIETS VAN DE ANDERE KINDEREN STELEN.’

Ze zet haar bril weer af.

‘Daar moet je vandaag mee rondlopen,’ zegt ze. ‘Dan is alles vergeven en vergeten.’

Voordat Mieke iets kan zeggen is de juf al het lokaal uit om de kinderen binnen te roepen.

‘Iedereen aan het werk,’ krijst de juf. ‘En zorg dat 103 netjes op d’r plaats blijft. Ik moet even de politie opbellen.’

Het wordt doodstil.

Dan loopt de juf het lokaal uit.

Mieke durft zich niet te bewegen. De kinderen kijken kwaad naar het bord op haar buik. ‘Dief, dief,’ wordt er gesist.

Dan komt de juf weer binnen.

‘Zo,’ zegt ze. ‘Dat is voor mekaar.’ Ze gaat achter haar tafel zitten.

Dan gaat de deurbel.

‘Doejij es open 48,’ zegt de juf. ‘Dat zal de politie zijn.’

48 rent naar de buitendeur.

‘Kom maar vast hier 103,’ zegt de juf.

Mieke staat op en loopt aarzelend naar voren.

Dan stapt een grote politieagent het lokaal binnen.

‘Knak is de naam,’ bromt hij. ‘Agent Knak.’

‘Goeiemorgen agent,’ zegt de juf opgewekt. ‘Mooi weertje wat? Dit is 103. Mieke zozegd.’

‘Zo, zo,’ bromt de politieman. ‘Heeft ze gestolen?’

‘De kinderen zeggen ’t,’ vertelt de juf. ‘Nietwaar kinderen?’

‘Jaaa,’ brullen de kinderen uit volle borst.

‘Het staat trouwens óók op haar buik,’ zegt de juf.

Dat is zo. De politieman leest het voor. ‘IK MAGNIETS
VAN DE ANDERE KINDEREN STELEN.’

Hij krabt zich onder zijn pet. ‘Tja,’ mompelt hij. ‘Ik zal je mee moeten nemen. Daar zit niks anders op.’

Hij trekt een jutezak uit zijn uniform en houdt hem voor

Mieke open.

‘Stap maar in,’ zegt hij.

‘Nee!’ schreeuwt Mieke opeens. ‘Ik héb niet gestolen. Ik heb niks gedaan.’

‘Och meisje,’ zucht de agent vermoeid. ‘Dat zeggen ze allemaal. Stap nou maar in.’

Hij grijpt Mieke stevig in haar nek en duwt haar de zak in. Dan slingert hij haar met zak en al over zijn schouder.

Mieke schreeuwt en trapt, maar dat helpt niks.

‘Dag juf,’ zegt de politieagent. ‘Tot de volgende keer.’

Dan gaat hij op weg naar het politiebureau.

Mieke is stil geworden. Ze luistert naar wat er gebeurt.

‘Hee, hola,’ hoort ze een vrouwenstem roepen. ‘Wat heeft u in die zak?’

‘Och,’ zegt de agent. ‘Daar zit een meisje in. Ik doe m’n plicht.’

‘Zo,’ zegt de vrouw. ‘Wat heeft ze dan gedaan?’

‘Bankoverval gepleegd,’ bromt de agent.

‘Die bankoverval van gisteren? Waarbij kassier Jaspers is vermoord?’ vraagt de vrouw.

‘Ja, die,’ zegt de agent.

‘O, dan is ’t goed,’ zegt de vrouw. ‘Sluit haar maar gauw op.’

‘Komt voor de bakker,’ zegt de agent. En hij zet zijn tocht voort.

Mieke hoort een deur opengaan. Ze gaan het politiebureau binnen. De deur valt met een knal achter ze dicht.

‘Goeiemorgen commissaris,’ zegt de agent. ‘Ik heb een goeie

buit.’

‘O ja?’ vraagt de commissaris. ‘Wat is ’t dit keer? Appeltaart?’

‘Nee commissaris,’ zegt de agent. ‘Ik heb de moordenaressen van kassier Jaspers te pakken.’

‘Asjemenou,’ roept de commissaris. ‘Pak d’r maar uit dan. Maar voorzichtig hoor! Dat je d’r niet beschadigt.’

Agent Knak zet de zak boven op het bureau van de commissaris.

Dan laat hij Mieke naar buiten kruipen.

‘Asjeblijft, wat een nummer,’ zegt de commissaris. ‘Die kijkt gevaarlijk uit d’r ogen zeg.’

‘Ze heet Mieke. Nummer 103 om precies te zijn,’ meldt agent Knak.

‘Agent Knak,’ zegt de commissaris trots, ‘je hebt goed werk gedaan. Vanaf vandaag ben je geen agent meer, maar hoofdagent. Wat zeg je daarvan?’

‘Dank u wel commissaris,’ stamelt hoofdagent Knak verheugd.

De commissaris trekt een streng gezicht. Hij kijkt Mieke lang aan.

‘Zo,’ zegt hij. ‘Jij hebt dus kassier Jaspers vermoord.’ ‘Nee,’ zegt Mieke.

‘Welles!’ schreeuwt de commissaris.

‘Nietes!’ schreeuwt Mieke terug.

De commissaris strekt zijn rug, zodat hij er heel groot

uitziet.

‘Wacht maar meisje,’ gromt hij. ‘Er zijn een heleboel mensen die hebben gezien dat je de bank overviel. En ook dat je kassier Jaspers hebt doodgeschoten. Die zullen je vast wel herkennen.’

De commissaris draait zich plotseling om. ‘Knak,’ schreeuwt hij. ‘Hoofdagente Knak, haal mevrouw Ezelsoor van huis en breng haar hierheen.’

En hoofdagente Knak rent naar buiten.

De commissaris wrijft zich in zijn handen. ‘Zo Mieke,’ zegt hij gemeen. ‘We zullen es kijken hoe dat voor jou afloopt. Slecht, denk ik, heel slecht.’

Mieke zegt niks. Ze is niet bang, want ze heeft geen kwaad gedaan.

‘Dag mevrouw Ezelsoor,’ zegt de commissaris. ‘Mooi weertje wat? Gaat u zitten. U heeft de overval gezien nietwaar?’

‘Nou gezien...’ aarzelt mevrouw Ezelsoor.

‘U zag ’t meisje recht in d’r gezicht, heeft u gisteren gezegd,’ houdt de commissaris vol.

‘Ik dacht eh...’ stottert mevrouw Ezelsoor. ‘Ik dacht dat ’t een man was met een eh... snor.’

‘Snor? Hahaha,’ lacht de commissaris hartelijk. Hij slaat zich op de knieën van plezier. ‘Nee hoor,’ zegt hij. ‘’t Was een meisje.’

Hij draait zich om. ‘Agent Knak, laat de meisjes maar binnenkomen.’

Hoofdagente Knak doet een deur open. Mieke stapt binnen, samen met vier andere meisjes. Ze moeten naast elkaar staan en naar de mevrouw kijken.

‘Zo,’ zegt de commissaris. ‘Nu es kijken of u de moordnares herkent. Wie van de vijf is het? We hebben d’r voor ’t gemak in ’t midden gezet. Nou?’

‘De middelste,’ zegt mevrouw Ezelsoor. Ze wijst naar Mieke.

‘Weet u dat zeker?’ vraagt de commissaris verheugd. ‘Ja hoor,’ zegt de mevrouw. ‘Ik zou d’r uit duizenden herkennen. Ook zónder snor.’

‘Mooi, heel mooi,’ knikt de commissaris. ‘Hoofdagente Knak!’ roept hij. ‘Stop Mieke in de cel. Enne, vergeet niet haar een Panorama mee te geven. Dat lijkt me voorlopig straf genoeg.’

‘In orde commissaris,’ brult hoofdagente Knak. Hij pakt Mieke bij d’r nek en duwt haar voor zich uit. Met een sleutel opent hij een getraliede kooi. Daar moet Mieke in. Er staat alleen maar een bed in. Ze gaat erop zitten. Ze huilt niet. Op de vloer zijn drie letters gekrast: mak. Dat kan ze best lezen.

Ze probeert na te denken, maar dat gaat moeilijk. Haar hoofd lijkt wel een zak zand, zo zwaar voelt het. Eerst een beetje slapen, denkt ze. Het komt wel weer goed.

Wedden dat Meneer en Mevrouw T me straks komen afhalen?

Mieke wordt wakker van het gerammel aan de tralies.
‘Wakker worden 103,’ bast hoofdagent Knak. ‘Er is bezoek voor je.’

En jawel hoor. Achter hoofdagent Knak staan Meneer en Mevrouw T.

‘Hallo!’ roept Mieke blij. ‘Fijn dat jullie d’r zijn. Haal me d’r maar gauw uit.’

Maar Meneer en Mevrouw T doen niks. Ze kijken droevig.

‘Och Mieke, wat ben je weer dom geweest,’ mompelt Meneer T.

‘Jaaa,’ zucht Mevrouw. ‘We hebben d’r zóóó’n verdriet van.’

‘Als je iemand dood wil hebben,’ zegt Meneer T, ‘dan neem je toch gewoon een auto!’

‘Gewóóón een auto!’ roept Mevrouw uit. ‘Dan hoef je niet naar de gevangenis.’

Mieke schrikt ervan. Ze hapt naar adem. ‘Ik heb niemand doodgemaakt!’ schreeuwt ze dan.

Meneer T schudt droevig zijn hoofd. ‘We laten je niet in de steek,’ zegt hij met tranen in zijn ogen. ‘We komen je vaak opzoeken.’

‘Ik heb helemaal niks gedaan!’ schreeuwt Mieke woedend.

‘Jawel,’ zegt Mevrouw streng. ‘Dat geeft trouwens een heel mooi gevoel van binnen.’

‘Het is een prachtig verdriet,’ zucht Meneer T ontroerd.

‘Mevrouw en ik gaan steeds meer van mekaar houden, wist je dat?’

‘Ik wil eruit!’ brult Mieke.

‘Dat zal niet gaan,’ zucht Mevrouw. De tranen biggelen over haar roze wangen. ‘Je bent een héél slecht kind.’

‘En tóch laten we je niet in de steek,’ roept Meneer T uit. ‘Zo zijn we nu eenmaal.’

‘Iedereen leeft zo met ons mee,’ roept Mevrouw uit. ‘We hebben de hele ochtend visite gehad.’

‘t Is een drukte van belang,’ glimlacht Meneer T. ‘De kamer staat vol bloemen.’

‘Och lieverd,’ fluistert Mevrouw. ‘We komen er wel weer overheen.’

En ze geeft Meneer een dikke pakkerd. Dan barsten ze allebei in tranen uit.

Mieke zit er verbaasd naar te kijken. Waren ze plotseling gek geworden? Of waren ze altijd gek geweest?

‘Ga maar weg,’ fluistert ze. ‘Aan jullie heb ik ook niks.’

Maar Meneer en Mevrouw T horen haar niet.

‘Ga weg!’ schreeuwt Mieke dus. Zó hard dat haar eigen oren er pijn van doen.

Meneer en Mevrouw T staren haar geschrokken aan. ‘Ze is niet normaal,’ fluistert Meneer T.

‘Ook dat nog!’ jammert Mevrouw, ‘t Is méér dan ik verdragen kan.’

‘Kom m’n duifje, laat ons huiswaarts gaan,’ snikt Meneer T. Hij slaat een arm om haar schouder. Snotterend verlaten ze het politiebureau.

Mieke staart naar de tralies. Dan naar de vloer, ‘mak,’ mompelt ze.

Ze schudt haar hoofd. Ze begrijpt niet wat dat betekent.

‘Agent Knak!’ roept ze.

‘Wablief?’ mompelt Knak.

‘Is iedereen gek geworden?’ vraagt Mieke.

‘Jazeker,’ zegt Knak. ‘Maar daarom niet getreurd. Ik heb een mooie baan. Een knap huisje en een flinke vrouw. Wat wil een mens nog meer?’

‘Ik wil d’r uit!’ schreeuwt Mieke. ‘Ik heb niks gedaan!’

‘Dat weet ik óók wel,’ zucht Knak vermoeid. ‘Daar gaat ’t niet om.’

Mieke is er stil van. Wat nou weer? Wist Knak dat ze niks had gedaan?

‘Waar, waar gaat ’t dan wél om?’ stamelt ze.

‘Nou Mieke,’ zegt Knak gezellig. ‘Dat zal ik je precies vertellen.’

Hij gaat er lekker voor zitten. Met zijn voeten op tafel en een sigaar in zijn mond.

‘Kijk,’ zegt hij. ‘Kassier Jaspers is dus vermoord. Dat is punt één. Als Jaspers is vermoord, is er ook een moordenaar. Dat is punt twee. De politie moet die moordenaar vangen. Dat is punt drie. Dus ben jij de moordenaar. Dat is punt vier. Over en sluiten.’

‘Waarom ik?’ roept Mieke uit.

‘Aha!’ zegt Knak blij. ‘Goed dat je die vraag stelt.’

Dat had ik wel verwacht trouwens. Het antwoord is eenvoudig. Wat zijn de feiten? Punt één: Je ouders zijn dood. Punt twee: je bent een straatmeid. Punt drie: je bent een mom.’ ‘mom?’ vraagt Mieke. ‘Wat is dat?’

‘Een Moeilijk Opvoedbaar Meisje,’ legt agent Knak geduldig uit. ‘Dus punt vier: je bent geknipt voor moordenaar. Kat in ’t bakkie, als het ware. Een kind kan de was doen en floep! Ik was hoofdagent.’

‘Gefeliciteerd,’ mompelt Mieke.

‘Dank je m’n kind,’ zegt Knak ontroerd. ‘Je bent m’n beste vangst tot nu toe.’

Mieke knikt. Dat is natuurlijk fijn voor Knak. En voor zijn vrouw. Van die kant moet je ’t ook bekijken. ‘Wat gebeurt er nu verder met me?’ vraagt Mieke. ‘Da’s gauw verteld,’ zegt hoofdagent Knak. Hij trekt behaaglijk aan zijn sigaar.

‘Je moet voor de Rechter. En dan kom je in de gevangenis. Een jaartje of twintig dacht ik zo. Maar dan ben je d’r ook helemaal van af.’

‘Twintig jaar?!’ roept Mieke wanhopig uit. ‘Is er dan niemand die me wil helpen?’

‘Jawel hoor,’ zegt hoofdagent Knak haastig. ‘Daar gaat de bel. Dat zal je Verdediger zijn.’

‘Verdediger,’ mompelt Mieke. ‘t Zal mij benieuwen.’

Hoofdagent Knak staat op om open te doen.

Er komt een lange man binnen. In een zwart pak. ‘Gegroet goede man,’ zegt hij vanuit de hoogte. ‘Waar is ’t geld?’

‘Geld?’ vraagt Knak verbaasd.

‘Had de schuldige geen geld bij zich?’ vraagt de Verdediger geschrokken.

‘Welnee,’ grinnikt Knak. ‘Dat heeft ze natuurlijk ergens begraven.’

‘Ach zo,’ zegt de Verdediger. ‘Ja ja. Breng mij bij haar.’

Hoofdagent Knak rammelt met zijn sleutels en opent Miekas cel.

De lange Verdediger springt snel naar binnen. Knak slaat het traliwerk met een knal achter hem dicht.

‘Waarde schuldige,’ zegt de Verdediger vriendelijk. Hij wijst op Miekas bed.

‘Mag ik plaatsnemen?’

‘Goed hoor,’ zegt Mieke. Ze bekijkt de Verdediger goed. Wat was die man bleek! Zeker te weinig in de buitenlucht.

‘Luister schuldige,’ spreekt de Verdediger, ‘ik heb een vrouw en vijf kinderen. Waar is uw geld?’

‘Ik heb geen geld,’ zegt Mieke.

De Verdediger zucht alsof hij héél moe is. ‘Zo komen we niet verder. Ik maak een afspraak met u. Als u over een jaartje of twintig uit de gevangenis komt, delen we de buit.’

‘Welke buit?’ vraagt Mieke.

‘Van de bankoverval,’ zegt de Verdediger.

‘Da’s goed,’ grinnikt Mieke. ‘Want dat heb ik niet gedaan.’

‘Nee, nee,’ zegt de Verdediger. ‘Maar dat is dus afgesproken?’

‘Best hoor,’ zegt Mieke.

De Verdediger haalt papier en pen uit zijn binnenzak. ‘Ik moet u waarschuwen voor de Officier,’ zegt hij. ‘Da’s een gemene.’

‘O,’ zegt Mieke. ‘Wat is dat? Officier?’

‘Eh, een Officier is iemand die probeert je zo lang mogelijk de gevangenis in te krijgen. En ik, de Verdediger eh, niet dus hè. Ik probeer je zo kort mogelijk in de gevangenis te krijgen. Is dat duidelijk?’

‘Ja,’ knikt Mieke. ‘Maar ik wil helemaal niet in de gevangenis.’

De Verdediger kijkt haar geschrokken aan.

‘Dat, eh, dat zal niet gaan. U heeft kassier Jaspers vermoord.’

‘O ja,’ mompelt Mieke. ‘Dat is waar ook. Ik bedoel niet waar! Ik heb niks gedaan!’

De Verdediger legt een hand op haar schouder. ‘Kom, kom,’ zegt hij vriendelijk. ‘Wees verstandig, neem een toffee.’

En hup, daar haalt hij een goed verpakt snoepje uit zijn broekzak.

Mieke pakt het uit en smikkelt het op.

‘Luister goed,’ zegt de Verdediger. ‘De Officier zal aan de Rechter vertellen dat je een *gemeen* kind bent. Maar ik zal hem vertellen dat je een *zielig* kind bent. Voel je ’t verschil? Dat kan een paar jaartjes gevangenis schelen.’

‘O,’ zegt Mieke. Ze slikt. Lekker hoor, die toffee.

‘Ben jij vroeger van de trap gevallen?’ vraagt de Verdediger.

‘Nee, dat niet,’ zegt Mieke. Zou die nóg een toffee hebben?

‘Jawel,’ zegt de Verdediger streng. ‘Jij bent van de trap gevallen. Heel hard, op je hoofd. En sinds die tijd heb je hoofdpijn. Moet je nog een toffee?’

‘Graag,’ zegt Mieke.

De Verdediger houdt een nieuwe toffee voor haar neus.

‘Dus je hebt altijd hoofdpijn hè?’

‘Eh, ja,’ zegt Mieke. ‘Altijd hoofdpijn.’

Ze neemt snel de toffee aan.

‘Mooi,’ zegt de Verdediger. Hij krabbelt snel met zijn pen op het papier.

De volgende dag komt er een dokter op bezoek. Geen échte dokter eigenlijk, maar zo een die in gewone kleren loopt.

‘Zo zo,’ bromt hij met klapperende tanden.

Het is een rare man. Zijn handen beven. Er druppelen aldoor tranen uit zijn ogen.

‘Wat vind je d’r nou van?’ vraagt hij.

‘Waarvan?’ vraagt Mieke.

‘Van alles,’ zegt de dokter ruim. ‘Van de wereld, van de mensen, van jezelf.’

‘O,’ zegt Mieke. Ze denkt even na. ‘Ik maak me zorgen,’ zegt ze dan.

‘Zo, zo,’ zegt de dokter. Hij veegt de tranen van zijn

wangen.

‘Waarover dan?’

‘Ik denk,’ fluistert Mieke verlegen, ‘ik denk dat de mensen gek zijn geworden.’

‘Gek?’ roept de dokter kwaad. ‘Hoe kom je daar nou bij!’

Hij probeert met zijn trillende hand iets op te schrijven. Maar de pen krast wild over het papier.

Mieke kijkt ernaar. Ze zucht diep. ‘Ik vind u ook erg zielig hoor,’ zegt ze goedge.

‘Zielig!’ briest de dokter. ‘Welja! Ik, de dokter nog wel!’

‘Misschien moet u es op vakantie,’ zegt Mieke. ‘Ik ben wel es naar Zandvoort geweest. Was leuk hoor.’

‘O nee!’ brult de dokter. ‘Da’s véél te dichtbij. Als ik met vakantie ga, wordt ’t minstens Valkenburg!’

‘Ook goed,’ zegt Mieke gezellig. ‘Moet u echt doen hoor. Kan je in Valkenburg ook zo fijn met zand scheppen?’

‘Nee!!’ krijst de dokter buiten zichzelf. ‘In Valkenburg kan je wandelen. Met een gids. En je steekt er nog wat van op ook!’

Mieke kijkt de dokter lang aan. De tranen biggelen in stromen over zijn wangen. Zijn tanden klapperen alsof hij ’t héél koud heeft.

‘Lieve dokter,’ zegt ze. ‘U bent zo zenuwachtig. Bent u ergens bang voor?’

Dat is te veel voor de dokter. Hij breekt in snikken uit. Zijn rug trekt krom, zijn schouders schokken. ‘Het is zo moeilijk,’

snikt hij.

Mieke klopt hem op zijn rug. ‘Wat?’ vraagt ze. ‘Wat is zo moeilijk?’

‘Dokter zijn,’ snottert de dokter. ‘Ik kan ’t niet meer uit mekaar houwen. Ik geef iedereen dezelfde pilletjes. Al jaren!’

‘Wat geeft dat nou!’ roept Mieke vrolijk uit. ‘Gaan ze daar dan dood aan?’

De dokter kijkt haar voorzichtig aan. Zijn gezicht is rood behuild.

‘Nee,’ zegt hij nasnikkend. ‘Ze worden er alleen verschrikkelijk stom van.’

Daar moet Mieke over nadenken. Ze wist niet dat je van pilletjes dom kon worden. Wat waren de dokters toch knap tegenwoordig.

‘Och,’ zegt ze. Ze haalt haar schouders op. ‘Veel dommer kunnen de mensen niet worden dacht ik. En u doet toch zeker uw best?’

De dokter kijkt haar blij aan. ‘Vind je dat Mieke? Vind je dat echt? Allemensen, daar ben ik blij mee hoor. Jij bent de eerste met wie ik kan praten.’

Hij geeft Mieke ontroerd een hand. Maar zijn tranen zijn weg. Zijn handen trillen al haast niet meer.

‘Ik zal je proberen te helpen,’ fluistert hij. ‘Dat je niet de gevangenis in hoeft.’ Hij kijkt goed om zich heen of niemand het hoort.

Hij buigt zich voorover naar Miekies oor.

‘Als je naar de rechtbank moet,’ fluistert hij, ‘doe dan een strik in je haar. Een oranje strik.’

Dan staat hij op en rent het politiebureau uit.

Op een dag wordt Mieke opgehaald. Ze heeft een schoon jurkje gekregen. En een oranje strik in d'r haar. Ze ziet er mooi uit.

‘De wagen staat voor!’ roept hoofdagent Knak vrolijk. ‘Het is mooi weer. Dat wordt een prachtige rit.’ Hij opent Miekies kooi en brengt haar naar de buitendeur.

‘Veel plezier hoor,’ roept hij haar na. ‘Ik kom straks ook.’

‘Dank u wel,’ zegt Mieke beleefd. Ze stapt in een zwarte auto met tralies voor de ruiten. ‘Waar gaan we heen?’ vraagt Mieke aan de chauffeur.

Maar die schudt zijn hoofd. Hij wijst op een bordje boven hem. ‘Verboden te praten,’ staat erop.

Mieke zucht. Ze kijkt door de tralies naar buiten. Het is lente geworden. De bomen zijn doorzichtig groen.

Ze stoppen voor een groot gebouw. Mieke moet uitstappen en naast de chauffeur naar binnen lopen. Ze kijkt naar de stoeptegels. Er is met grote krijtletters een woord opgeschreven: mak!

Wat betekent dat toch?

Nu is ze binnen. Ze staat in een oneindig lange gang. Heel in de verte staat een zwart vrouwtje heen en weer te zwaaien.

Of nee, ze rijdt op rolschaatsen en komt snel op haar af.

‘Joehoe!’ joelt ze galmend.

Nu ziet Mieke dat ’t de Verdediger is. Maar o o, wat ziet hij er mal uit! Hij draagt een lange zwarte jurk en een witte strik onder zijn kin.

‘Hihihi,’ giechelt Mieke. ‘Wat een soepjurk zeg. Kan die niet wat korter?’

‘Mieke,’ hijgt de Verdediger. ‘Geen grapjes. Dit is een ernstige zaak.’

‘O,’ zegt Mieke.

‘Kom snel mee,’ zegt de Verdediger. ‘We zijn laat.’ Hij draait zich om en schaatst voor Mieke uit.

‘Waar zijn we eigenlijk?’ schreeuwt Mieke.

‘Dit is de rechtbank,’ schreeuwt de Verdediger terug. Hij stopt plotseling bij een deur. Zijn rolschaatsen knerpen over de gangtegels.

‘Naar binnen,’ bromt hij.

Mieke doet de deur open en gluurt een klein kamertje binnen. Er staan een paar stoelen. Op een daarvan zit een meneer met een zwarte jurk aan.

‘Alwéér zo’n soepjurk,’ fluistert Mieke verbaasd.

‘Dat is de Officier,’ fluistert de Verdediger. ‘Kom mee.’

Ze stappen naar binnen.

De Officier springt kaarsrecht overeind. Hij wordt knalrood en begint te hoesten.

Mieke rent snel naar hem toe. Ze klimt op een stoel en klopt hem op zijn rug.

Hoestend en kreunend springt de Officier naar voren.

‘Weg-weg van mij,’ rochelt hij. ‘Denk aan mijn onkreukbaarheid.’

Mieke bekijkt zijn jurk eens goed. Het is waar. Geen kreukje te zien. Maar de Officier heeft ’t wél benauwd hoor. Hij krijgt haast geen adem meer.

Mieke rukt een raam open. ‘Hier,’ zegt ze. ‘Frisse lucht. Hang even uw kop naar buiten. Dat zal u goed doen.’

En waarachtig. De Officier wankelt naar het raam en hangt zijn paarse kop in de wind. Even later trekt hij hem weer naar binnen.

Hij bekijkt zichzelf in een zakspiegel, kamt zijn grijze haar. Hij knikt zichzelf tevreden toe. Hij is weer keurig bleek.

Op hetzelfde moment stapt er een dronken man binnen. Hij heeft een slobberig pak aan met zevenennegentig opgenaaide lappen. Hij draagt een dikke trommel op zijn buik. Twee stompe stokken in zijn handen. Hij slaat er een roffel mee op zijn trom.

‘Het is tijd!’ brult hij. ‘Het is tijd.’

Dan wankelt hij de deur weer uit.

De officier strekt zijn rug en wandelt statig de Rechtszaal binnen.

Mieke hoort de mensen juichen en klappen. Dan een geluid alsof het onweert.

‘Ze stampen met hun schoenen op de vloer,’ bibbert de Verdediger. ‘T-t-trek je d’r maar niks van aan.’

Ze wachten tot het stil is. Dan stappen ze naar binnen.

Je hoort niks. Alleen het ademen van de mensen en hun eigen voetstappen.

De Verdediger sluipt naar zijn stoel. Hij wijst Mieke naar een houten bankje, helemaal vooraan.

Er klinkt gesis. Een man begint rochelend te hoesten.

‘Hang d’r op!’ gilt een vrouw.

‘Kop d’r af,’ brult een man.

Hoog boven de mensen zit de Officier. Hij glimlacht en strijkt zijn soepjurk glad.

Dan komt de Rechter binnen. En ’t wordt opnieuw erg stil.

Het is een stokoude man met een schuddend hoofd. Hij loopt krom. Zijn gehoorapparaat piept als een bang vogeltje. Hij

schuifelt naar zijn hoge stoel. Hij klimt erop en kijkt moe de zaal in.

Het duurt lang. De mensen houden hun adem in.

‘stilte!’ brult de Rechter plotseling. Hij slaat wild met zijn

hamer op tafel, ‘stilte zei ik!!’ Hij kijkt streng in het rond.

‘Zo is ’t beter,’ mompelt hij. ‘De Officier heeft ’t woord.’

De Officier staat langzaam op. Hij strekt zijn arm en wijst

naar Mieke. ‘Zij heeft ’t gedaan,’ roept hij opgewonden. ‘’t

Heeft in alle kranten gestaan en de politie zegt ’t ook.’

Dan zwijgt hij. Hij valt uitgeput terug in zijn stoel. De

mensen klappen en stampen. Het is een verschrikkelijk

lawaai. De Rechter bekijkt aandachtig zijn nagels. Maar dat is

tamelijk moeilijk met zo’n schuddend hoofd.

Als de mensen stil zijn, kijkt hij per ongeluk op. ‘stilte,’ brult

hij. ‘De Verdediger heeft ’t woord.’

De Verdediger staat op. Hij kucht. Hij veegt het zweet van

zijn voorhoofd.

‘Wij geven alles toe,’ zegt hij verlegen. ‘De schuldige hééft

kassier Jaspers vermoord, maar...’

‘Niet waar!’ schreeuwt plotseling een mannenstem.

Mieke kijkt verrast om. Wie was dat? Ze ziet een mager

mannetje tussen de banken door naar voren komen.

De Officier springt woedend op. ‘Wie bent u?’ gilt hij.

‘Ik ben Jaspers, kassier Jaspers,’ kermt het mannetje. ‘Dat

kan niet!’ schreeuwt de Officier, geheel buiten zichzelf.

‘Nee,’ zegt de Verdediger verlegen, ‘daar heeft de Officier

gelijk in. U bent vermoord.’

‘Ja maar...’ stamelt kassier Jaspers.

‘Verwijder deze man!’ buldert de Officier. Uit alle hoeken van de Rechtszaal springen politieagenten naar voren. Ze grijpen kassier Jaspers bij de kraag en gooien hem de deur uit.

‘stiltel!’ brult de oude Rechter. ‘Stilte.’ Hij staat op. ‘Ik ben, zoals u weet, zo doof als een kwartel,’ spreekt hij. ‘En dat is maar goed ook. Want een Rechter moet alleen naar zichzelf luisteren. Zo is dat. Hoort mij allen aan. Want nu zal ik rechtspreken over schuldige nummer 103, alias Mieke. Schuldige, sta op.’

En dat doet Mieke.

‘Welaan,’ spreekt de Rechter. ‘Wat heeft de Officier gezegd? Hij heeft gezegd dat de schuldige een slecht meisje is.’

‘Ik?’ roept de Officier verbaasd.

‘Wat heeft de Verdediger gezegd?’ vraagt de Rechter. ‘De Verdediger heeft gezegd: De schuldige is niet slecht, ze heeft hoofdpijn.’

‘Dat had ik willen zeggen,’ roept de Verdediger boos. ‘Want...’ vervolgt de oude Rechter hoofdschuddend, ‘dat zeggen de Officier en de Verdediger *altijd*. Men kan waarachtig beter doof zijn. Maar wat zeg ik? Daar komt ’t op aan. Ik heb het meisje Mieke goed bekeken. Ik zag haar keurige jurkje en haar prachtige oranje strik. En ik wist: dit

meisje kan niet slecht zijn.’

De Officier springt op. ‘O nee?’ schreeuwt hij woedend. ‘Ze heeft kassier Jaspers vermoord!’

‘Ik zag haar vrolijke oogjes,’ vervolgt de Rechter, ‘en haar frisse rooie wangen. En ik wist, dit meisje heeft géén hoofdpijn.’

‘O nee?’ schreeuwt de Verdediger. ‘Ze is anders lelijk van de trap gevallen vroeger!’

‘Neen!’ roept de Rechter luid, ‘zij is niet slecht en zij heeft geen hoofdpijn. Wat is er dus met meisje Mieke aan de hand? Dat is toch waarachtig niet moeilijk te raden dames en heren. Als zij geen hoofdpijn heeft en als zij niet slecht is, dan is zij dus... gek!’

‘Ach hemel, alweer!’ roept de Officier en hij barst in snikken uit. ‘Nooit es iemand naar een normale gevangenis! Nooit es eentje lekker op water en brood!’ Hij trommelt met zijn vuisten op zijn hoofd.

De Rechter kijkt tevreden in ’t rond. ‘gek!’ roept hij juichend uit. ‘Gék! Dat is veel mooier! Want zo’n straf in de gevangenis, dat duurt maar een paar jaar! Maar zo’n straf in een gekkenhuis, dat duurt zolang als ik wil! Schitterend niet?’

De mensen in de zaal springen van hun stoelen. Ze juichen en klappen. Ze stampen met hun voeten. ‘stilte,’ brult de Rechter en dan is het stil. ‘Schuldige,’ spreekt hij streng. ‘Hierbij veroordeel ik je tot het gekkenhuis. Je blijft daar zitten net zolang tot ik

vind dat je gezond bent. Doe je best, hahaha. Dames en heren, nog een plezierige dag en tot de volgende keer.'

Hij staat op en schrijdt waardig de Rechtszaal uit. Zijn schuddende hoofd is nog tot ver in de gang te zien.

Dan stapt hoofdagent Knak de Rechtszaal binnen. Hij draagt een lange, witte jurk over zijn arm. Voor Mieke blijft hij staan.

'Arme Mieke,' zegt hij met betraande stem. 'Je bent gek. Doe je armpjes maar omhoog.'

Dat doet Mieke.

Hoofdagent Knak laat voorzichtig de jurk over haar hoofd zakken. Tot Miekies armen in de mouwen glijden en haar hoofd weer te voorschijn komt.

'Prachtig,' fluistert de Verdediger ontroerd. 'Je ziet eruit als een engel.'

'Mieke! Mieke!'

jammert Mevrouw T van achter uit de zaal. 'Wat ben je mooi. Wat een verdriet. O, we zullen nog sterven van verdriet.'

Ze duwt haar hoofd tegen de schouder van Meneer T.

'Stil maar lieve,' zegt Meneer T met luide stem. 'Ook deze beproeving zullen wij doorstaan.'

Dat vinden de mensen mooi. Ze klappen in hun handen. 'Bravo!' wordt er geroepen.

Maar als Mieke door het middenpad naar de uitgang loopt, wordt het muisstil. De man met de trom wankelt voor haar

uit. Hoofdagente Knak loopt naast haar. De Officier en de Verdediger sluiten de rij.

Het is een plechtig moment.

Rom, bom, rom, bom, doet de man met de trom.

En de mensen lopen precies in de maat.

Buiten staat het zwart van de mensen. Ze kijken naar de plechtige stoet.

Er staat een witte auto voor Mieke klaar.

Een meneer in een witte jas houdt de deur voor haar open.

Mieke draait zich nog een keer om. De Verdediger steekt zijn hand naar haar uit.

‘Het is niet waar,’ zegt ze. ‘Ik heb niks gedaan.’

‘Waar is ’t geld?’ sist de Verdediger.

Mieke bekijkt verbaasd zijn gezicht. Het is helemaal groen geworden. En zijn ogen rood. Ze schudt haar hoofd en stapt snel in de auto.

De witgejaste man knalt de deur achter haar dicht.

Mieke sluit haar ogen. Want voor je ’t wist waren alle mensen groen, blauw of oranje.

Ze voelt de auto weggrijden. Ze slaakt een diepe zucht.

In het gekkenhuis pas durft Mieke haar ogen weer open te doen.

De witgejaste man is verdwenen. Voor haar staat een dikke, kleine vrouw met vrolijke zwarte oogjes.

‘Ik ben Azalia,’ zegt het dikke vrouwtje. ‘Mooie naam hè? Zelfbedacht. Knettergek hoor, ikke. Jij ook?’

‘Nee, ik niet,’ zegt Mieke.

‘Komt nog wel,’ troost Azalia. ‘Alles moet z’n tijd hebben.’ Ze schommelt voor Mieke uit, een lange gang door. ‘Ik ben

eigenlijk beeldschoon,’ vertelt ze, ‘maar ik heb me zolang verstopt in dit dikke mens.’

‘O ja,’ zegt Mieke. Maar ze snapt er niks van.

‘’t Is wel handig,’ zegt Azalia. ‘Want als je zo mooi bent als ikke, dan zitten ze alsmaar achter je an.’ ‘Wie?’ vraagt Mieke. ‘De dokters natuurlijk,’ fluistert Azalia fel. Die zijn voor geen cent te vertrouwen. Neem nóóit iets van ze aan. En trek vooral gekke bekken.’

‘Goed,’ zegt Mieke. ‘ik zal eraan denken.’

Azalia duwt een zwaai deur open. Daarachter is een grote zaal vol tafels en stoelen. Daar tussendoor drementen vrouwen en meisjes. Sommigen zitten en doen wat aan tafel.

Azalia klapt in haar handen. ‘Effe luisteren,’ schreeuwt ze. ‘Hier hebben we Mieke. Ze is er beroerd aan toe want ze denkt dat ze normaal is. We moeten d’r dus een beetje helpen.’

‘Normaal,’ gilt een broodmager wijfje. ‘Kijk maar uit! Zo meteen kakt ze de vloer onder.’

Ze rent naar Mieke toe en blijft giechelend voor haar staan.

‘Dit is Teun,’ zegt Azalia. ‘Ze heeft ’t de hele dag over poep, maar ze doet geen vlieg kwaad hoor.’

‘Dag Teun,’ zegt Mieke.

‘Niet de hele dag hoor,’ zegt Teun verlegen. ‘Maar ’t stinkt zo lekker hè.’

‘Weet je wat normaal is?’ fluistert een wonderschoon meisje in Miekes oor. Ze kijkt met haar grote ogen bang in het rond. ‘Moord en doodslag, dat is normaal.’ Ze slaat verlegen haar ogen neer en plukt aan d’r lange, zwarte haar.

‘Dit is Sneeuwvitje,’ vertelt Azalia. ‘Mooi is ze hè? Bijna zo mooi als ikke.’

‘Ja,’ zucht Mieke. ‘ik heb nog nooit iemand gezien die zo mooi is als jij, Sneeuwvitje.’

‘Generaals,’ fluistert Sneeuwwitje. ‘En jagers. Die zijn normaal.’

De tranen springen in haar ogen.

‘Stil maar Sneeuwwitje,’ troost Mieke. ‘Ik zal goed m’n best doen en gauw gek worden.’

Sneeuwwitje slaat een arm om Miekés hals en zoent haar hele gezicht. Azalia mept met haar dikke hand op Miekés schouder. En ook Teun is opgelucht. ‘Ik ga maar es poepen,’ zegt ze tevreden en vrolijk huppelt ze de gang op.

‘Ssst,’ sist Azalia. ‘Pas op. Daar komt een dokter.’ Het is even stil, maar dan breekt er een krankzinnig lawaai los.

Mieke kijkt verbaasd om zich heen. Het is niet te geloven.

De vrouwen gillen en schreeuwen. Ze trekken aan hun haar, kruipen onder de tafels, rollen als een bal over de vloer.

Als de dokter binnenkomt, is het gekkenhuis compleet.

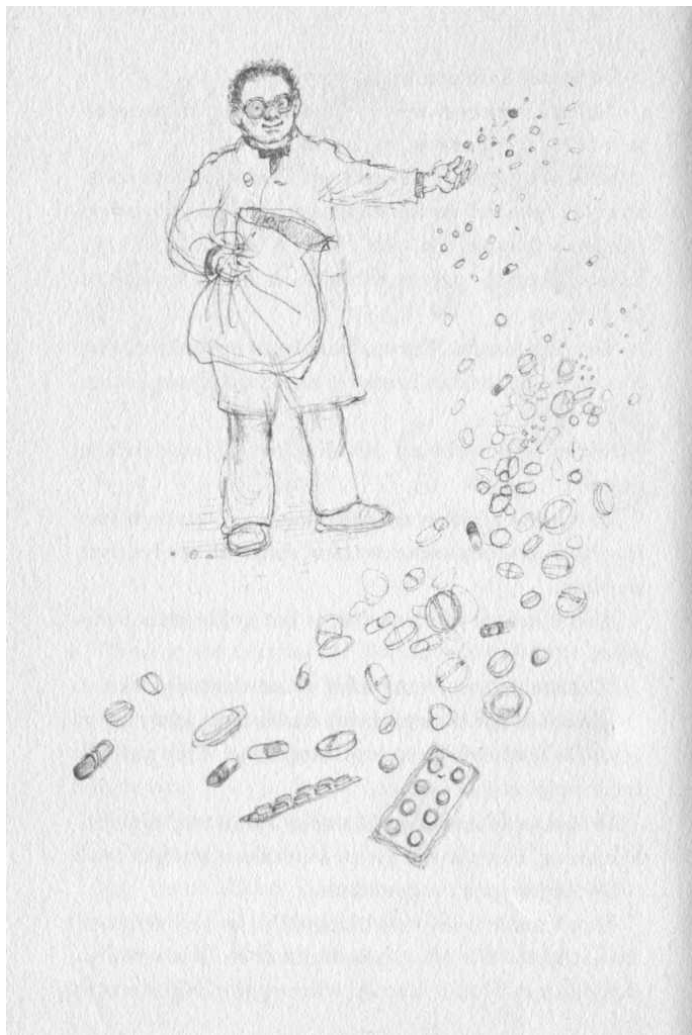
‘Kalmte, kalmte,’ maant hij. Maar dat helpt niks.

Vlak voor zijn neus probeert Azalia haar schort op te eten. En Sneeuwwitje springt op zijn rug. ‘Hop paardje hop!’ roept ze enthousiast.

De dokter glimt van voldoening. Zo ziet hij zijn gekken graag. Het zijn net kleine kinderen eigenlijk.

‘Mondjes open,’ roept hij uit.

Dan komt hij met de zak langs. Het is een hele grote, net zo groot als de zak van Sinterklaas. Er zitten duizenden pillen in. Rooie, blauwe, witte en gele. Hij neemt er handen vol van en strooit ze kwistig in het rond.

De vrouwen grabbelen ernaar. Dat is een leuk gezicht. Maar de dokter mikt ze ook, huplakee, bij tientallen tegelijk in hun monden. Dat is heel knap, daar heeft hij lang voor moeten studeren. Mieke kijkt haar ogen uit en houdt haar mond braaf open. Pas als ie propvol zit slikt ze door. Wat een dikke prop is dat. De tranen springen in d'r ogen.

Dan is de dokter klaar. Hij schudt de restjes uit de zak, zwaait er vrolijk mee boven zijn hoofd en verdwijnt zwierig in de gang.

Op dat moment rennen de vrouwen naar de ramen. Azalia heeft er al een paar opengeduwd. De vrouwen hangen op hun buik op de vensterbank en spugen de pillen de tuin in. Je hoort ze hagelen op het grint. ‘Kom op Mieke!’ roept Azalia. ‘Spugen meid.’ ‘Ik, ik heb ze geslikt,’ stamelt Mieke. Daar worden ze allemaal stil van. ‘Geslikt?!’ schreeuwt Azalia. ‘Ik zei nog zó: neem niks van dokters aan!’ Mieke buigt verdrietig haar hoofd. Gek worden, dat was best moeilijk. ‘Steek een vinger in je keel,’ fluistert Sneeuwwitje in haar oor.

‘Ga op de plee zitten!’ roept Teun verlekkerd uit.
Maar Mieke staat al te tolleren op haar benen.
‘Snel,’ zegt Azalia. ‘Leg d’r op een tafel.’
Ze pakken Mieke voorzichtig onder haar armen en bij haar benen. Ze tillen haar op een tafel en leggen een kussen onder haar hoofd.
‘Rustig maar,’ zegt Azalia. ‘Het komt wel weer goed.’
Maar Mieke hoort ’t al niet meer. Ze is verdwenen in een diepe droom.

Als Mieke wakker wordt, voelt haar hoofd als een voetbal. Zwaar, gevoelloos en zonder oren. Ze ziet Azalia’s gezicht boven zich. Ze ziet Azalia’s mond bewegen, maar ze hoort niks.

Azalia is mooi. Helemaal niet dik.

Dan is Azalia opeens verdwenen. Er staan mannen naast Mieke. Mannen in witte jassen. Ze sjoeren haar overeind tot ze zit. Dan tillen ze haar van de tafel en zetten haar op d’r voeten. Ze wankelt, maar valt niet. Alleen haar hoofd wil niet overeind. Ze laat het maar voorover hangen. Met haar kin op d’r borst.

De mannen maken geluiden en af en toe verstaat ze een woord.

‘Bezoek,’ zeggen ze. ‘Er is bezoek.’

Ze pakken haar handen en trekken haar de zaal uit, de gang in.
Mieke wankelt een kamertje binnen. Daar zetten ze haar

op een stoel. Ze probeert haar hoofd op te tillen om te zien wie daar zijn. Maar het lukt niet. Haar hoofd blijft op haar borst hangen. Dan hoort ze de stem van Meneer T. ‘Ze durft ons niet aan te kijken,’ zegt hij. ‘Ze schaamt zich zeker.’

‘Nou, dat werd tijd,’ snerpt Mevrouw T.

‘Maar ’t is al een hele verbetering,’ zucht Meneer T. ‘Wat zijn die dokters toch knap tegenwoordig. Ze is al een stuk liever geworden.’ Mevrouw kruipt op haar handen en knieën naar Mieke toe. Ze loert in Mieke d’r gezicht. ‘Wor maar gauw normaal Mieke,’ gilt ze. ‘Dan mag je fijn weer naar huis. We hebben nu een open haard trouwens.’

Er klinkt een hoop lawaai in de gang. Meneer T springt op en rukt nieuwsgierig de deur open.

‘Ik ben niet gek,’ gilt een man. ‘Ik ben kassier Jaspers. Echt waar! Geloof me toch. Ik ben niet gek. Ik ben...’ Er valt een deur dicht. De knal galmt na in de gang. ‘Arme man,’ mompelt Meneer T. ‘Zou er voor hém nog hoop zijn?’

‘Wat een leed is er toch op de wereld,’ snikt Mevrouw T.

‘De mensen zouden allemaal een open haard moeten nemen,’ knikt Meneer T. ‘En zich normaal moeten gedragen. Dat is mijn mening.’

Mieke voelt dat er tranen uit haar ogen druppelen. Ze glijden over haar wangen en vallen op de grond.

‘Kop op Mieke,’ zegt Meneer T. ‘Mevrouw en ik komen er wel weer overheen.’

‘Maar ’t zal heel moeilijk zijn,’ snottert Mevrouw T. ‘Je hebt

ons zóveel pijn gedaan.'

Meneer T staat op. 'We gaan weer Mieke,' zegt hij. 'Je weet, Mevrouw is nu eenmaal erg gevoelig. Nogmaals: kop op.'
Hij pakt Mevrouw bij haar middel en schuift haar het kamertje uit.

'Tot ziens!' probeert Mieke te zeggen, maar ze krijgt het niet over haar lippen.

't Gaat vanzelf over hoor,' troost Azalia.

Mieke is terug in de grote zaal. Ze zit duizelig voor het raam. De zon schijnt en de bloemen zoemen.

'Ik zal de ramen open zetten,' zegt Azalia. 'Daar knap je van op.'

Ja, dat is lekker fris. De wind waait in Miekés gezicht en toch is 't niet koud.

In de verte staat een tuinman. Hij leunt op zijn hark. Met zijn andere hand frommelt ie aan zijn broek.

'Dat is Henkie,' vertelt Azalia. 'Die wil altijd zijn piemel laten zien.'

Ze zet haar handen aan haar mond. 'Hee Henkie,' schreeuwt ze. 'Prima piemel hoor.' En ze steekt een duim in de lucht. Henkie glundert. Hij knoopt verlegen zijn broek weer dicht en begint vlijtig te harken.

'Prachtige tuin,' mompelt Azalia. 'Henkie is de beste tuinman van de wereld.'

‘Ja,’ knikt Mieke, ‘ik heb nog nooit zo’n mooie tuin gezien.’

‘Laat dat maar aan de gekken over,’ zegt Azalia trots.

Mieke glimlacht. Ze voelt zich héél sloom, maar ook héél lekker. ‘Ik vind ’t hier fijn,’ zegt ze. ‘Maar ik wil geen bezoek meer.’

‘Dat hoeft ook niet,’ vertelt Azalia. ‘Als je dat tegen dokter Ikkijkdwarsdoorjeheen zegt, krijg je nooit meer bezoek.’ Ze kijkt Mieke diep in haar ogen. ‘Maar ook dokter I moet je nooit vertrouwen hoor. Denk erom! Af en toe in snikken uitbarsten, dat moet je bij dokter I doen. Meer niet. Goed onthouden.’

Mieke knikt. ‘Ik zal m’n best doen,’ zegt ze.

‘Je bést doen, je bést doen,’ bries Azalia. ‘Dat is voor normale mensen! Zo wor je nóóit gek!’

‘Goed, goed,’ stamelt Mieke. ‘Ik zal...’ En ze barst in snikken uit.

‘Zie je!’ roept Azalia uit. ‘Als je maar wilt, ben je gek voor ’t weet.’

’s Middags gaan ze met z’n allen naar dokter Ikkijkdwardsdoorjeheen. Hij ziet er heel anders uit dan de pillendokter. Hij draagt geen witte jas, maar wel een lange baard.

‘Welkom, welkom,’ broemt hij vanuit een donker gat midden in zijn baard. ‘Gaat zitten.’

Dat doen ze. Gezellig in een grote kring.

‘Welaan,’ zegt dokter I. ‘Wie hebben we daar? Een nieuweling in ons midden?’

‘Ik ben Mieke,’ zegt Mieke.

‘Juist,’ zegt dokter I. ‘Dat dacht ik al. Vertel es wat over jezelf Mieke.’

‘O. Nou eh,’ begint Mieke. ‘Ik ben dus Mieke. Mieke Mom. Enne mijn ouders zijn dood. Ze wonen in een kist in de achtertuin. Mijn moeder zit de hele dag te breien en mijn vader rookt een pijp enne...’

‘Eh, Mieke,’ onderbreekt dokter I. ‘Wij zijn hier gewend elkaar de waarheid te vertellen. Niets dan de waarheid.’ ‘O,’ zegt Mieke. ‘Dat is leuk.’

‘Dus Mieke, vertel es opnieuw van je ouders.’

Mieke kijkt de dokter verwonderd aan. Wat een rare man! Moet ze ’t nóg een keer vertellen! Nou ja. Vooruit dan maar. ‘Mijn eh ouders dus,’ begint Mieke opnieuw, ‘zijn dus eh dood dus. En eh mijn moeder zit dus de hele dag te breien dus enne eh, mijn vader rookt dus pijp enne...’ ‘Maar Mieke!’ roept dokter I uit. ‘Dat kan toch helemaal niet! Dooie mensen zijn dood. Die roken niet en die breien nog minder.’

Nu valt Miekés mond open van verbazing. Wat kletste die dokter toch? Ze kijkt ongerust de kring rond. Ze zitten haar schaapachtig aan te kijken, maar niemand doet een mond open.

‘Hoe kunt u dat nou weten?’ vraagt Mieke. ‘Kent u mijn ouders soms?’

‘Waarom word je nou boos?’ vraagt dokter I slim. ‘Ik wor helemaal niet boos,’ schreeuwt Mieke. ‘Maar u gelooft mij niet!’

‘Vind je dat dan zo belangrijk?’ vraagt de dokter. ‘Dat ik je geloof?’

Mieke hapt naar adem. ‘Nee!’ schreeuwt ze dan. ‘Dat kan me geen bal schelen!’

‘Waarom schreeuw je dan zo?’ vraagt dokter I belangstellend. ‘Geloof je ’t misschien zélf niet?’

‘Wat niet?’ vraagt Mieke.

‘Van die breiende moeder en die rokende vader?’

‘Daar valt niks aan te geloven,’ brult Mieke. ‘Dat is gewoon zo!’

‘Ja, ja,’ knikt de dokter. ‘Als je dat écht geloofde, hoefde je vast niet zo te schreeuwen. Of zie ik dat verkeerd?’

‘Maar, maar...’ stamelt Mieke. En dan barst ze in snikken uit. Azalia staat op en slaat haar armen om Mieke heen. ‘Heel goed,’ fluistert ze. ‘Heel goed gedaan.’

‘Maar mijn ouders...’ snikt Mieke.

‘Natuurlijk schat,’ fluistert Azalia. ‘Wij weten wel beter. Huil maar flink door. Dat ziet de dokter graag.’ Ze aait Mieke over d’r hoofd en Mieke huilt alsof haar leven ervan afhangt.

Dokter I zit tevreden te knikken.

‘Wat ben ik toch knap,’ mompelt hij. ‘Daar komt geen gek onderuit.’

Hij staat op en maakt een buiging.

En alle gekken klappen.

‘Lieve Azalia,’ vraagt Mieke voorzichtig, ‘wat betekent MAK?’

‘Ik heb zin in vrijen,’ zucht Azalia. ‘Allemachtig, wat heb ik zin in vrijen.’ Ze slaat een arm om Mieke heen en drukt haar tegen zich aan.

‘Azalia,’ steunt Mieke benauwd, ‘wat betekent MAK?’

‘Ajakkes!’ roept Azalia. Ze duwt Mieke boos van zich af.

‘Moet je zo nodig weer wat weten? Kan jij nooit es tevreden zijn?’

Mieke kijkt verdrietig naar de grond. Dan schudt ze haar hoofd. ‘Nee,’ fluistert ze. ‘Ik ben niet tevreden.’ ‘Nou goed,’ zegt Azalia met een vies gezicht, ‘mak, dat betekent Maak Alles Kapot. Dat is een club.’ Mieke kijkt Azalia verrast aan. ‘Maak Alles Kapot,’ roept ze uit. Ze is plotseling niet verdrietig meer. ‘Wat maken ze dan kapot?’

Azalia haalt haar schouders op. ‘Telefoonboeken en telefoencellen, eh ruiten in leegstaande huizen, schoolboeken in scholen, van alles dus.’

‘Oooh,’ zucht Mieke. ‘Daar heb ik wel zin in!’

‘Bah!’ roept Azalia. ‘Wat ben je toch walgelijk normaal.’

‘Lekker alles vernielen,’ ratelt Mieke. ‘Autobanden lek prikken, winkelruiten ingooien eh, fikkie stoken in het politiebureau, moet je horen, da’s toch hartstikke leuk.’

‘Leuk?’ Azalia kijkt haar verontwaardigd aan. ‘Alle normale mensen maken alles kapot. Wat is daar nou leuk aan? Is ’t leuk om te doen wat iedereen al doet? Welnee meid, dat is zo saai als de pest. Weet je wat lollig is?’ Azalia staat op, stapt giechelend door de zaal. ‘Nou?’ vraagt Mieke.

‘Hihihi,’ giechelt Azalia. Haar dikke lijf schudt ervan. ‘Lollig is hihihi, lollig is, de boel voor de gek houden hihihi en vrijen en eten, da’s pas lollig.’

Mieke schudt haar hoofd. ‘Dat is misschien wel grappig,’ zegt ze. ‘Maar ’t kan niet. Er gebeuren in de wereld vreselijke

dingen weet je dat? Ze vermoorden elkaar, ze sluiten je zomaar op, ze maken de mensen gek, ze...' 'Ach welnee,' bromt Azalia. 'Ze zijn een beetje overwerkt. Dat is alles. Maar ze willen niet anders. Zo is 't. Anders gingen ze toch zeker mooi naar 't gekkenhuis?' 'Ik moet de wereld verbeteren,' zegt Mieke. 'Nu weet ik 't zeker, 't Moet allemaal anders worden. De hele boel moet op z'n kop.'

'Grote schoonmaak,' mompelt Azalia somber. 'Natuurlijk. Opruimen de boel, tot alles aan kant is. Succes d'r mee.'

Ze draait zich om. 'Ik ga de tuin in,' zegt ze. 'Ik ga lekker vrijen met Henkie.'

'Azalia,' roept Mieke. 'Help me hieruit te komen. Ik wil vluchten. De wijde wereld in.'

Bij de deur blijft Azalia staan. 'Niet doen,' zegt ze treurig. 'Blijf hier lieverd. Ik hou van je.'

Dan loopt ze de deur uit. Pas aan 't einde van de gang begint ze te zingen.

'Je bent er nog,' zucht Azalia. 'Wat ben ik blij. Ik was al bang dat je gevlucht was.'

'Nee,' zegt Mieke. 'Ik blijf.'

'Oei meid, wat fijn. Kom op m'n schoot. Ik wil je knuffelen.'

Dat doet Mieke. Azalia is lekker dik. Je kunt goed tegen haar aan liggen.

'Je bent zo'n mooi meisje,' vertelt Azalia. 'En zo lief! Zo lief

als jij is er geeneen.'

Dat is fijn om te horen. Mieke kruipt nog dichter tegen Azalia aan.

Ze knort een beetje omdat Azalia haar zo lekker aait. 'Vertel nog es van je ouders,' zegt Azalia.

'Mijn ouders? Die zijn zo dood als een pier,' vertelt Mieke.

'Maar ik heb altijd goed voor ze gezorgd. Elke dag bloemen.'

'Wat lief van je!' roept Azalia. 'En wat zeien ze dan?' 'Ze scholden me uit.'

Azalia knikt langzaam met haar hoofd. 'Zo gaat dat,' zegt ze met een droevige stem. 'Wat verschrikkelijk!' 'Och,' zegt

Mieke. 'Dat hóórt bij dooie mensen. Die weten niet beter.'

'Je bent goed Mieke,' zegt Azalia. 'Je bent een door en door goed meisje. Als je wat ouder was, zou ik met je trouwen. Nu word ik maar je moeder denk ik.'

'Ja!' juicht Mieke. 'Dat is leuk. Kan dat?' 'Natuurlijk,' zegt Azalia. 'Wacht maar.' Ze kijkt achterom.

'Teun,' schreeuwt ze. 'Kom es hier.'

Teun komt op een drafje aangerend. 'Wattisser?' vraagt ze. 'Is ze aan de diarree?'

'Moeje horen Teun,' zegt Azalia. 'Mieke wil mijn dochter worden. Kan jij dat effe regelen?'

'Komt voor de bakker,' zegt Teun. 'Effe m'n hamer halen.'

Teun rent weg en komt even later terug met een mooie, houten hamer.

'Zo,' hijgt ze. 'Opstaan.'

Mieke klimt van Azalia's schoot. En ook Azalia staat op. 'Geef malkander de rechterhand,' zegt Teun.

Asjemenou. Dat is nog een hele uitzoekerij. 'Waar zit m'n rechterhand?' stamelt Mieke.

'Dondert niet,' roept Azalia. 'Als 't maar een hand is.'

Daar staan ze. Netjes hand in hand.

'Azalia,' vraagt Teun plechtig. 'Wilt u dit meisje, Mieke Mom, tot dochter?'

'Ja,' zegt Azalia.

'Mieke,' vraagt Teun. 'Wilt u deze vrouw, Azalia Mattaklap tot moeder?'

'Ja,' zegt Mieke.

'Mooi,' zegt Teun. 'Dan verklaar ik u hierbij tot moeder en dochter.'

En ze geeft met haar hamer een lel op de tafel dattie kraakt.

'Hoera! Hoera!' wordt er van achter uit de zaal geroepen.

Azalia spreidt haar armen. 'Kom hier m'n kind,' zegt ze.

Mieke springt hoog tegen haar op. Ze hangt om Azalia's hals.

'Mamma,' fluistert ze. 'Mamma, ik ben zo blij dat je bestaat.'

Dan barst het feest los. Want 't gebeurt niet elke dag dat een moeder en een dochter elkaar vinden.

Guus Kuijer heeft een boek geschreven over een meisje te midden van volwassenen met hun gewoontes en vooroordelen. Zij, Mieke Mom, lijdt en begrijpt niet. En zo wordt haar leventje een dolle boel, een voortdurend gevecht met de ene absurditeit na de andere die de grote mensen gewoon vinden: een lief dier dat ze opeten, een auto die kan moorden, een gastarbeider die als een beest moet leven, een school

die een gevangenis is. Mieke Mom komt niet achter de oplossing, maar wie het boek leest begrijpt hoe krankzinnig de wereld voor een kind in elkaar zit.

Hoe Mieke Mom haar maffe moeder vindt is geen Madeliefboek. Een lief boek is het zeker ook niet. Een heel mooi boek is het wel. Je herleest het omdat je het steeds aangrijpender gaat vinden.

Band: Mance Post en Ary Langbroek

ISBN 90 214 7202 3

Guus Kuijer
Hoe Mieke Mom haar
maffe moeder vindt
Met tekeningen
van Mance Post
Querido

